

İKTİDAR İÇİN

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

11 EYLÜL

Dünya Halklarını Değil,

ABD Emperyalizmini

VURUYOR!

Çaresiz Eskişehir Emniyeti'nin İŞBİRLİKÇİLEŞTİRME ÇABALARI SONUÇ VERMİYOR!

Eskişehir Emniyeti'ne bağlı polislerce 8 Mayıs 2002 Çarşamba akşamı İktidar İçin Mücadele Birliği Okurumuz olan bir işçiye işbirliği teklif edilmiştir. Akşam gittiği kahvede masasına oturan polisler "Biraz konuşacağız" demişler okurumuzun "sizinle konuşacak bir şeyim yok" demesine rağmen dışarı çıkartıp araçlarına bindirip tenha yerlere götürerek, işbirliği teklif edilmiştir. 1 Mayıs'a neden katıldığını, kimlerle katıldığına dikkat etmesi gerektiği yoksa onun için hiç iyi olmayacağını söyleyerek tehdit etmişlerdir. İşçi olması nedeniyle maddi durumunun kötü olduğunu bildiklerini yardım edebileceklerini söylemişlerdir. İşçi olan okurumuzun alınterini, mücadelesini satın alabileceklerini sanan polislere okurumuzun cevabı "asla" olmuştur.

İşbirlikçileştirme-ajanlaştırma politikaları da içinde buldukları aciz durumu göstermektedir. Bu politikalarla hedeflenen işçi sınıfının, emekçilerin ve öğrencilerin birleşik mücadelesini engellemektir. Kendi burjuva hukuklarını dahi hiçe sayan bu tutumlarına rağmen kullandıkları hiçbir yöntem so-

nuç vermemiştir, vermeyecektir. Son günlerde yoğunlaşan işbirliği tekliflerinde işsizlere iş vaadi, maddi durumu kötü olanlara para yardımı söylemleri karşısında şunu düşünmemek imkansız: Eskişehir Emniyeti herhalde ekonomik-politik krize işsizliğin, yoksulluğun, açlığın pençesinde hayattan kovulan "milyonlara" iş bulabilecek, karınlarını doyurabilecek güçte... Çünkü bizim mücadelemiz bütün işçileri, emekçileri ve ezilen halkları kapsıyor.

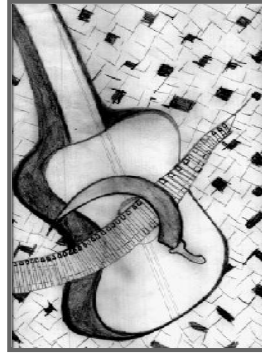
Hem işçilerin, emekçilerin alınterleriyle, kanlarıyla beslenen hem de onlara kendi emeklerini, artı değerlerini vaat ederek işbirliğine çağırarak olsa olsa çıkışsızlıktır. Evet kapitalist sistemin çıkışsızlığı sermayenin koruyuculuğunu yapan kolluk kuvvetlerini de aynı çıkışsızlığın içine sokmuştur. Bu yıkımdan, enkazdan devrimler yükselecek ve kazanan işçiler, emekçiler ve ezilen halklar olacaktır.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okurları/
ESKİŞEHİR

OKURLARIMIZA ÖNEMLİ DUYURU!

Dergimiz İktidar İçin Mücadele Birliği şimdiye kadar her ayın 1'i ve 15'inde çıkıyordu. Ancak dergimizi 5. sayısından itibaren YAYSAT aracılığı ile genel dağıtıma vermeye başladığımız için, dergimiz bundan sonra her ayın 1'i ve 15'inde değil, iki haftada bir Çarşamba günleri çıkacaktır.

Okurlarımıza önemle duyurulur.

İZMİR GE-SAM Açılıyor...

Adres: GE-SAM İzmir

Şubesi İkiçeşmelik Caddesi,

Tan Mahallesi, No: 140, K: 2

Konak / İZMİR

Yurtiçi Abonelik Koşulları:

6 aylık = 3.000.000

12 aylık = 6.000.000

Yurtdışı Abonelik Koşulları:

6 aylık = 50 EURO

12 aylık = 100 EURO

* Ödemelerinizi Şafak Gümüşsoy adına PTT İstanbul Beyoğlu Şubesi'ne posta çeki ile gönderebilirsiniz.

OKU... OKUT...
DAĞITIMINI YAP...
ABONE OL...
ABONE BUL...

İktidar İçin MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günlük Sosyalist Dergi / Yıl: 1 Sayı: 8 / 29 Mayıs-12 Haziran 2002 / Sahibi : Yeni Evre Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına : Şafak Gümüşsoy / Adres : Hacımimi Mah. Serdar-ı Ekrem Cad. Kölemen Çıkmaşı No: 9 Karaköy-İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 249 12 70 / Sor. Yazı İşl. Müdürü: Şafak Gümüşsoy / Genel Dağıtım: DOĞAN PAZ. / Baskı Yeri: Özdemir Matbaacılık / Avrupa Temsilciliği: Selahattin KARATAŞ / Post Lager 3000 Bern 1 Ann İSVİÇRE / Tel: 0041 319 917 795 / WEB Adresleri : Mücadele Birliği Platformu www.mucadele.org - www.datacomm.ch / mucadelebirligi - www.leninist.cjb.net - www.comunist.cjb.net - www.komunist.cjb.net - www.labour.cjb.net - E-posta: -dergi@mucadele.org.- Avrupa@gmx.net

Avrupa'da FAŞİZME KARŞI PROLETARYANIN GÖREVLERİ

Son aylarda Avrupa ülkelerindeki siyasi durum yoğun olarak tartışılmaya başlandı. Fransa'daki seçimler ve faşist Le Pen'in aldığı oy oranı, bu tartışmaları alevlendirdi. Kuşkusuz bu tartışmalar her sınıf ve temsilcileri tarafından kendi sınıfsal konumlarına uygun ele alınıp yorumlanmakta. Emekçi sınıflar da kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda politik sonuçlar çıkarmak zorunda. Bugün emekçi sınıflar adına hareket ettiğini söyleyen küçük burjuva reformist parti ve hareketlerin emekçi sınıfların mücadelesini saptırmalarına izin vermemek gerekiyor.

Gelişmeleri ele alırken, bu gelişmelere yol açan koşullarla birlikte ele almak gerekiyor. Avrupa emperyalist devletlerinde yaşanan koşullar on yıllardır emekçi sınıfların bilincini çarpıtacak şekilde demokrasi olarak lanse edilmeye çalışılıyor. Oysa burjuva demokrasinin koşulları serbest rekabet koşullarıydı. Serbest rekabet dönemi, kapitalizmin tekeli aşamaya, emperyalist aşamaya ulaşmasıyla sona erdirildi. Tekelcilik döneminde artık her şey tekellerin egemenliği altındadır. Tekelci kapitalizmle burjuva demokrasisi dönemi sona erip tekellerin gericiliği başladı. Emperyalizm gericiliktir.

Avrupa ülkelerine emperyalist sömürü sonucu aktarılan değerler, emperyalistler tarafından proletaryanın devrim mücadelesini engellemek için ücret ve sosyal haklar yükseltilerek sus payı olarak kullanıldı. Avrupa proletaryasının iki yüzyıllık mücadelesi ve bu sürede yaşanan devrimler proletaryanın bilinç, örgütlenme ve mücadele olarak ileri düzeye ulaşmasını sağladı. Bu aynı zamanda karşıtı olan burjuvazinin de devrimlere karşı birikimini güçlendirdi. Avrupa'da sosyal hakların belli bir düzeyin üstünde olması, proletaryanın etkin olarak devrim baskısını hissettirmesi ve sosyalizmin tüm emekçi sınıfları etkilemesinden kaynaklı olarak sermaye sınıfının kendini güvende hissetmek için taviz vermesindedir. Son on yıllık sürede sosyalist ülkelerde karşı devrimcilerin iktidara gelmesi ve sosyalist ülkelerdeki gerilemeler sonucundan sosyalizmin baskısından kısmen kurtulan sermaye sınıfı sömürüyü müthiş bir şekilde yoğunlaştırmaya başladı.

Kapitalizm son yıllarda tarihinin en büyük yıkım ve bunalımını yaşamaya başladı. İlk olarak Asya ülkelerinde bütün yıkıcılığıyla kendini ortaya koyan bunalım, Rusya başta olmak üzere tüm dünyayı etkiledi. Sonraki yıllarda ise Türkiye ve Arjantin'de bunalımın yıkıcılığı en açık şekilde yaşandı ve yaşamaya devam ediyor. Yaşanan her kriz bütün kapitalist sistemi sarstı. Son yıllarda yaşanan yıkım ve bunalım sadece bağımlı ülkelerde değil, aynı zamanda emperyalist merkezlerde de tüm yıkıcılığıyla ortaya çıktı. Başta Japonya olmak üzere ABD ve

AB emperyalistlerinin ekonomilerindeki durgunluk, bazı tekellerin çökmesi, sürekli yükselen işsizlik bunalımının görüntüleri olarak ortaya çıktı.

Yaşanan büyük yıkım ve bunalım karşısında ayakta kalmak için, emperyalist tekellerin yoğun olarak birleşmelerine tanık olduk. Bazıları ise çöktü, daha büyük olanlar tarafından yutuldu. Sermaye daha az ellerde ve daha büyük miktarda merkezileşti. Bu da sömürünün büyümesine yol açıyor. Emperyalist ülkelerdeki bunalım atlatılmıyor. Bağımlı ülkelerin yıkımı pahasına elde edilen sömürüler emperyalistlerin bunalımdan kurtulmasına yetmiyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tarihinin en büyük bunalımının siyasal ve toplumsal sonuçları da kendini ortaya koyuyor.

Emperyalizm, bütün çelişkilerinin yoğunlaştığı, çöküşünün sıçramalı olarak yaşanacağı evreye

girdi. Bundan sonra sermaye sınıfı ve proletarya arasındaki sınıflar savaşı son aşamasına, kapitalizmin dünya ölçeğinde yıkılıp etkisizleşeceği bir aşamaya geliyor.

Bugün emperyalist sermaye ayakta kalabilmek için gerçek yüzünü ve karakterini tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermeye başlıyor. Son yıllardaki gelişmeler emperyalist tekellerin ayakta kalmaları için yaptıkları saldırılara sahne oluyor.

Kapitalizme karşı yeni-sömürge ülkelerdeki ayaklanmaların yanısıra emperyalist merkezlerde gerçekleşen anti-kapitalist hareket ve proletarya başta olmak üzere tüm ezilenlerin mücadelesinin yükselişi, emperyalistlerin zor araçlarına, baskıya her zamankinden farklı ve yoğun olarak başvurmasını ge-

Son elli yıldır Avrupa proletaryasının emperyalist tekellere, kapitalizme karşı mücadelesini sistem içinde tutan Avrupa Komünist Partileri ve sendikalar, giderek emekçi sınıflar üzerindeki etkisini yitiriyor, güç kaybediyor ve işlevsizleşiyor. Emekçi sınıflar içinde uzlaşmaz devrimci anlayış güçleniyor. Uzlaşmacılık yerine devrimci militan ve savaştı bir hareket büyüyor. Bu hareket, tek tek birçok Avrupa ülkesinde güçleniyor. Emperyalist tekellerin iktidarlarının karşısındaki bu hareket tarihsel olarak yok olmakla yüzyüze kalan kapitalizme son darbeyi vurmaya yöneliyor.

tirdi.

Son yıllarda Avrupa'da neler oluyor?

Yaklaşık elli yıldan bu yana Avrupa'da yaşananlar artık daha farklı bir boyuta geliyor. 1968'de tüm dünyayı etkileyen devrimci gençlik eylemlerini de aşan bir sürece girildi. '90'lı yılların ortalarından itibaren emperyalist tekeller arası rekabetin yıkıcılığı toplumsal alanda sonuçlarını çıkarıyor. Emperyalist tekellerin yoğun sömürüsü sonucu bağımlı ülkelerde açlık ve ölümlerle karşı karşıya kalan yüz milyonlarca insan emperyalist ülkelere göçmek için çaba ediyor. Bunların bir kısmı emperyalist ülkelere kaçak olarak giriyor.

Göç ve işsizlik kapitalistlerin başvurduğu önemli bir politika. Daha ilk tekelleşme sürecinde bu politika yaşıyordu. İrlanda'da yoğun sömürü ve mülksüzleşme sonucu işsiz ve aç kalan köylülerin İngiltere'ye göç etmeleri, İngiltere'de kapitalistlere daha ucuz işgücü sağlarken, işçilerin ücretlerinin düşmesi ve işsizliğin artmasına yol açtı. İrlanda'da yoğun sömürü gerçekleştiren, köylüleri mülksüzleştiren İngiliz sermayesi, mülksüzleşen köylülerin İngiltere'ye göçmesiyle işsizler ordusunun büyümesiyle sanayi alanında sömürüyü artırdı. En önemli sonuç ise; ücreti düşen, işsizlikle karşı karşıya kalan İngiliz işçilerin İrlandalılara düşman gözle bakması bilinçli olarak körüklendi. Böylece işçi sınıfı arasında bir bölünme ve düşmanlık yaratılmaya çalışıldı. Bugünkü Avrupa'ya baktığımızda ise, bu durum çok ileri boyutlarda yapılmaya çalışılıyor. Faşist partilerin temel propagandası yabancı düşmanlığı. Bağımlı ülkelere, mülksüzleşme ve işsiz kalmaları sonucu Avrupa'ya göç eden emekçiler, tekeller tarafından ucuz işgücüne sahip olma ve sömürüyü artırmak için, tüm işçilere karşı tehdit olarak kullanılıyor.

Avrupa'da sosyal haklar birer birer gasp edilip işsizlik sürekli artarken tekeller bu durumun sorumlusu olarak yabancıları gösterip işçi sınıfı arasında düşmanlığı körüklemeye çalışıyor. Tekeller egemenliklerini sürdürmek için işçi sınıfını bölmek ve işçilerin birbirlerine düşman olmaları için yoğun çaba harcıyor.

İşçi sınıfı, sermayenin işçileri birbirine düşman etme çabasına ilk büyük yanıtını Paris Komünü'nde verdi. Değişik uluslardan işçiler Paris Komünü'nü yaşatmak ve savunmak için omuz omuza savaşıırken, akan kanları birleşip nehir oldu. Fransa'da şovenizmin simgesi Vendome, Komünarlar tarafından yıkılarak proletaryanın birliği bir daha yok edilemeyecek şekilde sağlandı.

Avrupa emperyalistleri tüm olanaklarını kullanarak kapitalizmi yaşatmak için tüm hünerlerini ortaya koyuyorlar. Paris Komünü'nde yaratılan tüm uluslardan proleterlerin birlikte savaşma geleneği, bugün kapitalizmin yarattığı büyük yıkım ve sefalet karşısında bütün canlılığıyla ortaya çıkıyor. Son yıllar-

da emperyalist merkezlerde yaşanan anti-kapitalist ayaklanmalar ne kadar çok renkli görünse de özünde proletaryanın uluslararası mücadelesini taşıyor. Emperyalistler de bu durumu gördükleri için, anti-kapitalist hareketin yükselişi karşısında baskı ve teröre başvurarak saldırmaya başladılar. İsveç'te göstericilerin üzerine ateş açılmasını, Cenova'da Carlo Giuliani'nin katledilmesi izledi. Proletarya bu saldırılara yanıt vermekte gecikmedi. Carlo'nun katledilmesinin ertesi günü Cenova'da 300 bin kişi dev bir gösteri gerçekleştirdi. İtalya proletaryası değişik ülkelerden gelen 30 bin kişiyle birlikte, Cenova'yı 300 bin kişiyle zaptetti. Anti-kapitalist hareketin önünü kesmek isteyen emperyalistler serbest dolaşım vizesini her seferinde askıya aldılar. Emperyalistler her aşamada, kendi çıkarlarına karşı hareketleri durdurmak için baskı ve teröre başvururdular.

İngiltere'de son yıllarda ırkçılık sürekli artıyor. İrkçı saldırılar yaşıyor. Almanya'da ırkçı hareketin güçlenmesi için sermayenin devleti aracılığıyla yaptıklarının bir kısmı açığa çıktı. Almanya gizli servisi ajanlarının on yıllardan beri Neo-Nazi'leri örgütlediği ve bunları yönlendirdiği kanıtlarıyla sergilendi. Neo-Nazi'lerin devlet eliyle, para desteği ve ajanlarının yönlendirmesiyle katliamlar yaptığı açığa çıktı. Bunlar bizim için hiçbir zaman sır olmadı. Ve açığa çıkanın gerçeğin küçük bir parçası olması da sır değil. İngiltere'de ırkçı saldırılar, İsviçre'de Türkiyeli bir işçinin polis tarafından katledilmesi tekil olaylar gibi gözüküyor. Tüm Avrupa ülkelerinde benzer saldırıların yaşanması, ırkçılığın sürekli yükselmesi emperyalistlerin yönelimleriyle birlikte ele alınmalı. Avrupa'dan son 10 yılda iki bin göçmenin sınır polisleri tarafından öldürülmüş olması, bu yönelimin göstergelerinden sadece biri. AGSK ve Avrupa elit polis gücünün oluşturulmasında en çok dikkat çeken taraf, bu güçlerin iç savaş örgütü niteliğinde kurulmaları. Son günlerde bunlara, tüm Avrupa'yı kapsayan sınır polisi oluşturulması çabaları eklendi.

Bütün çabalar emperyalist sermayenin kaçınılmaz sonunu geciktirme çabalarıdır. Emperyalist merkezlerde

proletaryanın devrim mücadelesi sürekli güçleniyor. Küçük mülk sahiplerinin mülksüzleşmesi, devrim cephesine güç katıyor. Son yıllarda Avrupa'da devrim mücadelesi hem nitelik olarak hem de nicelik olarak güçleniyor. Çiftçi eylemleri, kamyoncu eylemleri, her tarafta işçi grev ve eylemlerinin yaygınlaşmasına tanık oluyoruz. İtalya'da bir ay içerisinde önce 2 milyon işçi sokağa çıktı, ardından 20 milyon işçi greve çıktı. Almanya'da metal işçileri greve başladı ve Avrupa'dan Brezil-

ya'ya kadar metal işçilerinin desteğini alıyor. Yunanistan'da çiftçi eylemleri ve işçi grevleri yaşandı. Bu tür eylemlerin listesi çok uzun. Bu süreçteki eylemler ve proletaryanın baskısı, Avrupa ülkelerinde egemen olan uzlaşmacı sendikaları ve uzlaşmacı komünist partileri yıkım ya da devrimci çizgiye gelme tercihiyle karşı karşıya bırakıyor. İngiltere'de iktidardaki işçi partisini destekleyen işçi sendikası içinde devrimci muhalefet güçleniyor. Yunanistan Komünist Partisi zor eylem ve yöntemlerini benimsemeyen bir parti. Buna rağmen 2000 yılında Clinton'un Yunanistan ziyaretini protesto gösterisi düzenleyen Yunanistan Komünist Partisi'nin bu gösterisi işçi, emekçiler, gençlik tarafından tam bir devrimci şiddet eylemine dönüştürüldü. Sermayenin, devletin tam bir şiddetle bastırmaya yönelmesi karşısındaki devrimci şiddet baskıları püskürttü.

Avrupa'da ırkçı-faşist hareketlerin güçlenmesinin, son yıllardaki gelişmelerle birlikte ele alındığında bir tesadüf olmadığı, emperyalist tekellerin her geçen gün gericiliği, baskı ve saldırıları güçlendirmesinin bir parçası olduğu anlaşılır. Ortaya koyduğumuz somut gelişmeler durumun anlaşılması açısından önemli.

Bundan sonraki gelişmeler ise daha önemli ve hayati gelişmeler olacak. Fransa'da Le Pen'in aldığı oylar karşısındaki tavırlar, bizde yaşanan 1 Mayıs Ankara mitingi ile örtüşüyor. Fransa'da faşist Le Pen'e karşı sağ ve sol olarak bilinen tüm siyasi hareket ve partiler ortak cephe aldılar. Böylece proletarya ve emekçi sınıfları düşmanlarıyla buluşturmak, barıştırmak, "toplumsal barış"ı sağlamak için ırkçı faşist Le Pen'e karşı, gericici faşist Chirac ikilemi ortaya kondu. Proletarya ile burjuvazi arasındaki savaş bir "toplumsal konsensüs" ile boğulmaya çalışılıyor. Bunlar bir süreden beri ÖDP başta olmak üzere sosyal-reformistler tarafından bilinçli olarak faşist-gerici hareketle yan yana olma çabalarıyla gündeme geldi. Bu türban eylemleriyle ilk olarak gündeme geldi. Filistin mitingi sırasında açıkça görüldü ve 1 Mayıs Ankara mitinginde doruk noktasına çıktı. Aynı "toplumsal uzlaşma ve toplumsal konsensüs" ve aynı içerikte bir yönelim var.

Devrimci proletarya Fransa'da yaşananlardan doğru dersler çıkarmak zorunda. Emperyalist tekeller adım adım faşizme yöneliyor. Proletaryanın baskısı bu adımları engelleyebilir. Şimdiye kadar faşizmin tam uygulanamaması bunun sonucudur. Ancak emperyalist tekeller ölüm-kalım sorunuyla yüzyüze geliyor. Büyük bir yıkım ve teröre başvurmak için bütün gücüyle çabalayacak. Proletaryayı bekleyen en büyük tehlike ise; anti-faşist mücadelenin içeriğinin boşaltılması ve törpülenmesidir. 1920'li-30'lu yıllarda Avrupa'da faşist partilerin tekelleri sermayenin parasal desteği ile direk örgütlendiği belgeleriyle ortada ve herkesçe bilinen bir gerçek. Faşizme karşı mücadelenin sağlam temellerde yürütülmesi, emperyalist tekellere, onların devletine ve onları temsil eden tüm parti ve kurumlara yönelerek gerçekleştirilebilir. Le Pen'e karşı gerçekleşen hareket, anti-faşist hareket olarak gösterilmeye çalışılıyor. Ancak bu tehlikeli bir aldatmaca. Emperyalist tekellere destek sunan, onların ayakta kalması için çabalayan partilerle anti-faşist ha-

reket birlikte yürüyemez. Anti-faşist hareketin, proletaryanın öncülüğünde tekellere ve kapitalizme karşı mücadeleye yönelmesi zorunlu. Proletaryanın kararlı olarak hedefine varabilmesi anti-faşist mücadelenin saptırılmasına ve törpülenmesine izin vermeden ilerlemesine bağlı.

Çelişki ve çatışmaların sürekli sertleştiği Avrupa'da, göçmen işçiler şahsında ırkçılığın körüklenmesi ve işçi sınıfının bölünmeye, düşman kamplara ayrılmaya zorlanması, bunun için sermayenin bütün olanaklarını kullanması geri tepecektir.

Emperyalist tekellerin faşist hareketi güçlendirmesi, anti-faşist hareketin içeriğini boşaltmak için adımları amacına ulaşmayacak. Avrupa proletaryasının yüzyılları bulan deneyim ve birikimi emperyalist tekellerin çabalarını boşa çıkartacak güçte.

11 Eylül'den sonra tüm dünyada sermaye sınıfının proletarya ve devrim güçlerine büyük bir saldırıya yöneldiği görüldü. Daha önceki baskı ve saldırılardan daha boyutlu ve yoğun olarak gerçekleştirilmeye çalışılan bu saldırılar büyük bir gözdağı ve propagandayla başlatılmaya çalışıldı. Birçok ülkede anti-demokratik adımlar atılmasına, sosyal hakların gasp edilme çabalarına rağmen 11 Eylül'den sonraki bütün gürültü ve bağırtilarına rağmen Avrupa'da proletarya ve sömürülen sınıfların mücadelesi gericici tüm adımları yavaşlatıp durduruyor.

Avusturya'da seçimlerden galip çıkan faşist partiye karşı sokaklara dökülen anti-faşist hareket diğer Avrupa ülkelerinin faşist partilerinin emperyalist tekeller tarafından desteklenip güçlendirilmesi karşısında da sokağa çıkıyor.

Son elli yıldır Avrupa proletaryasının emperyalist tekelle-re, kapitalizme karşı mücadelesini sistem içinde tutan Avrupa Komünist Partileri ve sendikalar, giderek emekçi sınıflar üzerindeki etkisini yitiriyor, güç kaybediyor ve işlevsizleşiyor. Emekçi sınıflar içinde uzlaşmaz devrimci anlayış güçleniyor. Uzlaşmacılık yerine devrimci militan ve savaşçı bir hareket büyüyor. Bu hareket, tek tek birçok Avrupa ülkesinde güçleniyor. Emperyalist tekellerin iktidarlarının karşısındaki bu hareket tarihsel olarak yok olmakla yüzyüze kalan kapitalizme son darbeyi vurmaya yöneliyor.

Bugüne kadar emperyalist ülkelerde görülen yaşam koşulları farklılaşmaya başlıyor. Emperyalist tekeller, Fransa, Hollanda, İtalya, İngiltere, Avusturya, Almanya başta olmak üzere tüm Avrupa ülkelerinde ırkçılığı, yabancı düşmanlığını körükleyerek faşizmi gündeme getiriyor. 1920'lerden, 1940'lara kadar Avrupa'da faşizm tarafından büyük katliam, baskı ve terör gerçekleştirildi. İnsanlık tarihinin en büyük yıkımı, emperyalist tekeller ve onların faşist devletlerince gerçekleştirildi. Avrupa proletaryası '40'lı yıllarda Doğu Avrupa ülkelerinde sosyalizmi kurarak faşizme yanıtını verdi. Ve büyük bir mücadele birikimi oluşturdu. Bugün faşizme karşı mücadeleyi kapitalizmi yıkararak büyük bir zafere dönüştürebilir.

Sosyalizmin güncelliği, tekellerin faşist terör ve baskısıyla la yok edilemeyecek kadar kendini dayatıyor.

FİLİSTİN'in "DİRENME SAVAŞI"

"Bir halkı yenmenin stratejisi olamaz"

İsrail siyonizmi ve ABD emperyalizminin Filistin devrimini boğmak, Filistin halkına boyun eğdirmek amacıyla gerçekleştirdiği bu son saldırı da daha öncekiler gibi tam tersine bir sonuç verdi: Filistin halkının verdiği mücadele yeniden militan bir karaktere büründü ve daha da yükseldi. Filistin Devrimi, şimdi dünya ölçeğindeki gücünü artırmış, daha da güçlü hale gelmiştir. Ne ABD emperyalizminin, ne de İsrail siyonizminin bu savaşı kazanma şansı yoktur. Bir halkı yenmenin stratejisi olamaz. Filistin Devrimi bunu bütün dünyaya bir kez daha göstermiştir.

1982'deki Beyrut kuşatması sırasında bir gazeteci Şaron'a soruyor: "Gazze ve Batı Şeria'yı Filistinlilere verir misiniz?" Cevap: "Asla!.. bu topraklar binlerce yıldır İsrail toprağıdır. İsraililer oradayken daha İncil bile yoktu. Bu topraklarda bir Filistin devletinin kurulmasına asla izin vermeyiz." Bugün de İsrail'in aynı anlayışa sahip olduğunu Likud Partisi'nin "kurulacak bir Filistin devletini kabul etmeyecekleri" yönünde aldığı karar açıkça ortaya koyuyor.

İsrail'in Batı Şeria'da gerçekleştirdiği son işgalle ve Cenin başta olmak üzere bütün kentlerde giriştiği katliamla bir kez daha dünya gündeminin ön sıralarına çıkan Filistin sorunu, İsrail'in bütün Filistin'i işgal etmesi sorunundan ibarettir. Bu sorunun kökleri oldukça eskiye, I. Emperyalist Paylaşım Savaşına kadar uzanmakla birlikte, 1948'de BM kararıyla Filistin topraklarının bir bölümünde İsrail devletinin kurulmasıyla kökleştiği biliniyor.

Filistin sorununun çözümü de, sorunun ne olduğu böylece konulunca anlaşılır hale geliyor. Bu çözüm, çok köklü bir hedefe bağlıdır. Bu hedef, bütün Filistin'in İsrail tarafından işgaline son verilmesidir. Elbette böylesine köklü bir hedefe ulaşmak için siyonist İsrail devletinin yıkılması ve "İrmaktan Denize Kadar" bütün Filistin topraklarında bağımsız, demokratik Filistin devletinin kurulması gerekir.

FKÖ'nün kuruluşu sürecinde bu köklü hedef, bütün Filistinli örgütler ve Filistin halkı tarafından benimsenip açıklandığı halde, bugün Arafat bu hedeften vazgeçmiştir. Hatta daha önce defalarca açıkladığı biçimde, İsrail'in güvenliğinin garantörlüğüne soyunmuştur. Arafat, her ne kadar bu hedeften vazgeçse de, Filistin halkı, bu köklü devrimci hedeften vazgeçmemiş ve bu hedefe ulaşabilmek için her türlü olanaksızlığa karşın bugüne kadar olduğu gibi mücadelesini sürdürmüştür ve sürdürecektir.

Filistin sorunu denen işgal sorununun çözümünü getirecek hedef böyle köklü olunca, uzun yıllardan beri olduğu gibi, daha da uzun süre devam edecek bir dizi çatışmayı ve savaşı da kaçınılmaz olarak gündeme getiriyor.

İsrail bu son saldırısında askeri teknik ve mali üstünlüğüne dayanarak, aşırı güç kullanarak kısa sürede sonuç almayı amaçladı. Ancak Filistin halkı bugüne kadarki mücadelesinden biliyordu ki, uzun süreli bir savaşla kazanabilirdi. İsrail'in bu son saldırısı da, bunu bir kez daha ortaya koydu.

Yine ana soruna, Filistin'in işgali sorununa bağlı olarak yaşanan bir diğer sorun ise mültecilik sorunudur. Bu sorun, 1967 savaşından sonra yaygınlaşmaya başladı. Özellikle Güney Lübnan'ın işgaliyle birlikte daha da yoğunlaştı. Ortadoğu sınırlarını aşarak, dünyanın bir çok ülkesinde Filistin halkının mülteci konumunda yaşamasını getirdi.

Filistin'in efsanevi gerillalarından Leyla Halid, kendisini en çok etkileyen olaylardan birisi olarak bir çocukluk anısını anlatıyor. Ürdün'deki bir mülteci kampında geçen çocukluğu sırasında, annesiyle beraber bir portakal bahçesinden geçerken, küçük Halid bir portakal istiyor. Annesi "Hayır" diyor. "Bu portakallar bizim değil. Burası Ürdün. Biz Filistinliyiz." Daha çok küçük yaşta Filistin'in işgali ve mültecilik olgusuyla karşılaşan milyonlarca Filistinli, bugün de bu gerçeklikle büyüyor.

Bugün de devam eden mültecilik sorununun asıl muhatabları olan mülteciler Filistin'e dönmeden bu sorun da çözüle-

mez. Milyonlarca Filistinli dönmek istiyor, ama nüfusun yapısında Filistin lehine bir değişim gerekçesini öne süren İsrail buna engel oluyor. Salt mültecilik sorunu dahi bir dizi sert çatışmanın konusu olmaya devam ediyor.

Bugüne kadar Filistin sorununun “çözümü” adına emperyalizmin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin Filistin üzerinde hegemonyasına dayanan birçok “barış” anlaşması yapıldı, planlar uygulanmaya kondu. En son Oslo anlaşmasında olduğu gibi emperyalizmin, siyonizmin ve Arap gericiliğinin hegemonyası temelindeki bütün bu “barış” anlaşmaları ve planlarının Filistin halkının verdiği mücadeleler sonucu pratikte hiçbir anlamı olmadı, iflas etti, bozguna uğradı. Çünkü Filistin halkı, yukarıda da belirttiğimiz gibi, siyonist İsrail devleti yıkılmadan, bağımsız, demokratik bir Filistin devleti kurulmadan hedefine ulaşamayacağını bilincindedir, bu köklü devrimci hedefe sadıktır.

Filistin devriminin bugünkü aşaması, sert bir “Direnme Savaşı” biçiminde sürüyor. Cenin’de en eşitsiz koşullarda yaratılan kahramanlık destanı ve militan mücadele, verilen “Direnme Savaşı”nın bugünkü boyutlarını gözler önüne serdi.

Filistin devrimine yönelen İsrail’in bu son saldırısının bir diğer sonucu da FHKC, El-Fetih ve diğer devrimci örgütlerin, Hamas ve diğer islamcı-gerici örgütlerin etkinliğini kırarak öne çıkması oldu. Küçük mülkiyet sahibi orta sınıf Filistinlilerin etkin olduğu Hamas vb örgütlerin etkinliğini kırarak böylesine zorlu bir savaşta yeniden öne çıkan, etkinlik kuran devrimci örgütlerin bu durumu, Filistin devriminin bundan sonraki gelişim sürecine de etki edecek, devrimci örgütlerin rolünü ve etkinliğini artıracaktır.

İsrail siyonizmi ve ABD emperyalizminin Filistin devrimini boğmak, Filistin halkına boyun eğdirmek amacıyla gerçekleştirdiği bu son saldırı da daha öncekiler gibi tam tersine bir sonuç verdi: Filistin halkının verdiği mücadele yeniden militan bir karaktere büründü ve daha da yükseldi. Filistin Devrimi, şimdi dünya ölçeğindeki gücünü artırmış, daha da güçlü hale gelmiştir. Ne ABD emperyalizminin, ne de İsrail siyonizminin bu savaşı kazanma şansı yoktur. Bir halkı yenmenin stratejisi olamaz. Filistin Devrimi bunu bütün dünyaya bir kez daha göstermiştir.

Özellikle emperyalizmin dünya ölçeğinde emekçi sınıflara, halklara saldırıya geçtiği, devrimci mücadeleleri ve devrimleri ezmeyi hedeflediği bu süreçte. Filistin’in verdiği “Direnme Savaşı” ve Cenin gibi kahramanlık örnekleriyle dolu Filistin Devrimi özel bir tarihi öneme sahiptir.

Emperyalizmin kendi hegemonyasını yeniden kurmak ve halklara boyun eğdirmek için harekete geçtiği bu süreçte, Filistin halkının yarattığı bu baş eğmezlik örneği, hem halklara

yeni bir cesaret kaynağı oldu hem de anti-emperyalist, anti-kapitalist harekete moral ve itilim verdi. Filistin Devrimi’nin ve olayların bundan sonraki gelişim seyri nasıl olursa olsun, bu, yaratılan örneğin ve militan savaşın uluslararası harekete yaptığı bu katkıyı azaltmadığı gibi, bu kahramanca savaşın tarihi önemini de değiştirmez.

Filistin Devrimi’nin yarattığı bu boyun eğmezlik örneği, Ortadoğu’da olduğu gibi bizde ve bütün dünyada halkların sempatisini, desteğini üzerine çekti, güçlü bir etki yarattı. Bu etki ve anti-emperyalist, anti-kapitalist harekete verdiği itilim, emperyalistleri ve her yerdeki işbirlikçilerini korkuttu. Filistin halkına boyun eğdiremeyeceklerini anlayınca birçok cephede ve çok yönlü biçimde harekete geçtiler.

Dünyadaki devrimci güçlere ve halklara Filistin Devrimi’nin verdiği itkiyi kırmak, halkların moralini bozmak için Venezuela’da ABD’nin güçlü desteğiyle karşı-devrimci bir darbe planladılar. Burada da Venezuela proletaryası ve halkının aktif mücadelesiyle, Latin Amerika halklarının etkin desteğiyle darbeciler apar topar kaçmak zorunda kaldılar ve Chavez

yeniden devlet başkanlığına getirildi. Chavez’in politikalarını ve yaptıklarını bir yana bırakarak (zira bu ayrı bir değerlendirme konusu) şunu belirtmek gerekiyor: ABD’nin ve işbirlikçilerinin planı burada da tam tersi bir sonuç verdi; boşa çıkarılan karşı-devrimci darbe, uluslararası alanda halkların moralini daha da güçlendirdi, mücadele azmini keskinleştirdi.

ABD’nin, Ortadoğu’nun statüsünü kendi lehine değiştirmek için uygulamaya koy-

duğu Ortadoğu planı ve genel olarak 11 Eylül olayından sonra kendi hegemonyasını kurmak için gündeme getirdiği politikaları bütün dünyada sonuçsuz kaldı. Dünyanın hemen bütün bölgelerinde olduğu gibi Ortadoğu’da da devrimci yükseliş devam ediyor. □

SESSİZ AYAKLANMA

Güç Biriktirmeye Devam Ediyor

Günümüzde, kapitalist üretim ilişkileri içerisinde toplumsal dokunun giderek daha da bozulduğunu, kapitalizm tarafından tahrip edildiğini görüyoruz. Yıkılışı geciktikçe çürüyen kapitalizm, kendisiyle birlikte toplumsal dokuyu da bozuyor, çürütüyor. Bu çürümeyi, yozlaşmayı somut bir şekilde her an görmek mümkün. Öyle ki, insanlar artık başkalarına ve hatta kendilerine güven hissini kaybediyorlar. Tehlikeli sularda yol alan küçük bir tekne gibi, insanların çoğu, ne zaman fırtına çıkacağını, ne zaman alabora olacaklarını bekler gibiler. Milyonlarca insanın bugüne ve yarına dair bu düzen içinde hiçbir umudu kalmamıştır, zorla yaşamın kısıyında tutunmaya, yaşam mücadelesi vermeye çalışıyorlar. Türkiye’de tekelci kapitalizmin ekonomik ve siyasi kriziyle her geçen gün daha fazla sayılarda uçurumun kenarına itilen işsiz ve aç insanlar, büyük bir bunaltı içinde, umutsuzluğa düşüyorlar. Birçokları mafya ilişkilerinin içine, uyuşturucu ve fuhuş bataklığına çekiliyorlar. Kapitalist sistem her gün, her saat toplumsal dokunun gözeneklerine işliyor. Burjuvazi kendi içindeki çürümeyi işçi ve emekçi sınıflara doğru yayıyor. Böylece kendisini mezar kazıcısından kurtarmak istiyor. Yapısal krizini aşamayan ve nesnel devrimin gelişimi karşısında bir şey yapamayan Türkiye tekelci kapitalizmi, sayıları her gün daha da artan sistemden kopmuş, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamış olan, potansiyel olarak bir yıkım gücü durumundaki bu insanların eyleme geçmesini engelleyebilmek için her türlü yöntemi kullanıyor. İnsanları bir ahtapot gibi sarıyor ve hareketsiz bırakmak için kollarını bir mengene gibi sıkıyor. En çok, en yaygın ve en etkili kullandığı araçların başında medya geliyor. Televizyon, radyo, gazeteler, dergiler vb. aracılığıyla burjuva yoz kültür insanlara empoze ediliyor. Bir yandan insanlar daha büyük bir yoksulluk, açlık ve sefaletle karşı karşıya bırakılırken, bir yandan da gerici, çürümüş ve her yönüyle kokuşmuş burjuva yaşam tarzı özendiriliyor. Bir yandan insanlar en rezil, kepaze TV programları vb. ile kısıp alınırken, bir yandan da dinsel kültür ile beyinleri uyuşturulmaya çalışılıyor. Reklamlar, kampanyalar vb. ile tüketim çılgınlığı körükleniyor; mar-

ka düşkünlüğü vb. yaratılmaya çalışılıyor. Bir yandan vitrinlere çıkarılan mallar insanların gözlerinin içine sokuluyor, bir yandan sahte cennet vaatleriyle hayatı cehennem çevrilmiş insanlar avutulmaya çalışılıyor. Bir yandan insanlara “insan insanın kurdudur” anlayışı benimsetilmeye, herkesi bir diğerini, kendisini yiyip bitiren, kemiren bir şey olarak görmesi sağlanmaya çalışılıyor, bir yandan da yardımseverlik üzerine vaazlar veriliyor. Bir yandan proletarya ile burjuvazi, ezilen ulus ile ezen ulus arasındaki sınırlar iyice kalınlaştırılırken, bir yandan da birlik-beraberlik nutukları atılıyor. Tekelci kapitalist sistem, insanlara her şeyden daha çok nasıl daha iyi iki yüzlü olunabileceğini, nasıl başkalarının sırtına basıp yükselirken altta kalanlar için gözyaşı dökülebileceğini öğretiyor. İnsanlara bir yandan “benden sonrası tufan”, “hele ben kendimi kurtarayım, sonrası da ne olursa olsun” düşüncesini taşırken, bir yandan da herkesin kardeş olduğu, tüm insanların eşit olduğu vaaz ediliyor. Bir yandan insanlara “kapitalist girişimcilik ruhu” aşılanırken, bir yandan da krizle birlikte işsiz kalan, aç-bilaç olan insanlara, sabır, sağduyu telkin ediliyor. Bir yandan devletin iç savaş kurumları daha da yetkinleştirilip merkezileştirilirken, bir yandan işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlülükleri dağıtılıyor, koyu bir baskı altında tutuluyor. Bir yandan karşı-ayaklanma stratejisi hayata geçirilirken, bir yandan da politik çevirme hareketi uygulanmaya konuyor. Bütün bunlar toplumsal dokunun bozulmasında etkili oluyor. Bunları tespit etmek gerekiyor ancak, sadece olguları ortaya koymak, sınıflar mücadelesinin gelişim yönünü öngörmek için yeterli değildir. Kimisi bunu “toplumsal duyarsızlığın kökleri”ni göstermek için yapıyor, kimisi “suni denge” teorilerine dayanak bulmak için yapıyor. Sonuçta bütün bu görüşlerin gelip dayandığı nokta, insanların bilinçsiz oldukları. Türkiye’de devrimci bir halkın olmadığıdır. Ve tabii halkın devrimci enerjisine güvenilmediği için bu görüşlerin doğal sonucu, yakın gelecekte bir devrim ihtimalinin olmayışıdır.

Toplumsal dokunun bozulmasında, insanlararası ilişkilerin yozlaştırılmasında tekelci kapitalist sistemin epeyce yol aldığı

Milyonlarca insanın bugüne ve yarına dair bu düzen içinde hiçbir umudu kalmamıştır, zorla yaşamın kısıyında tutunmaya, yaşam mücadelesi vermeye çalışıyorlar. Türkiye’de tekelci kapitalizmin ekonomik ve siyasi kriziyle her geçen gün daha fazla sayılarda uçurumun kenarına itilen işsiz ve aç insanlar, büyük bir bunaltı içinde, umutsuzluğa düşüyorlar. Birçokları mafya ilişkilerinin içine, uyuşturucu ve fuhuş bataklığına çekiliyorlar. Kapitalist sistem her gün, her saat toplumsal dokunun gözeneklerine işliyor. Burjuvazi kendi içindeki çürümeyi işçi ve emekçi sınıflara doğru yayıyor.

Toplumsal dokunun bozuluyor oluşu, insanların sessiz sedasız her şeye boyun eğmesi anlamına gelmiyor. Tam tersine insanlar ne kadar çok kapitalist sistemin çürümüş bataklığının içine çekilirse o kadar çok yaşadıklarına karşı değildir, zaten bu mümkün de değildir. Duyarsızlık daha çok, insanların yaşamını köklü bir şekilde değiştirmeyecek olan politik gelişmelere ve sıradanlaşmış olan hak alma eylemlerindedir.

doğrudur ama, bundan çok daha gerçek olan bir şey var; o da maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. İnsanlar ne kadar yozlaştırılmış olursa olsunlar, ne kadar kendi çıkarlarını düşünen yığınlar haline getirilmiş olurlarsa olsunlar, yaşamak için ekmek, barınak, giyecek bulmak zorundalar. Her geçen gün ellerinden ekmeği çekilip alınan binlerce işçiyi, emekçiyi ne avutabilir ki. Açlığın korkunç pençelerini boğazlarına geçirdiği binlerce insanın en temel çıkarı, gereksinmelerinin bir an önce karşılanması değil midir? Yiyecek ekmek dahi bulamayan insanların karnını hangi yalan doyurabilir ki? Umutsuz yığınların devrimden başka bir çıkar yolu kalmış mıdır? Toplumsal yaşamdaki çelişkiler artık öyle bir noktaya varmıştır ki, hiçbir sınıfın devrime kayıtsız kalması mümkün değildir. Ekonomik, sosyal ve siyasal olayların gelişimi insanları bir ölüm-kalım savaşının öngününe getirmiş durumdadır. Her şey umutsuzluğun devriminin yaklaştığını gösteriyor. İnsanlar karanlığın en koyu olduğu dönüm noktasında bulunuyorlar. Bundan sonrası aynı şekilde devam edemez, şafağın sökeceği günlere doğru gidiliyor. Sessiz ayaklanma, güç biriktirmeye devam ediyor.

Ancak milyonlarca insanın, elinde kızıl bayraklarla alanlara çıkması ve yürümesiyle devrim olacağını düşünenler, bu sessiz ayaklanmanın farkında değillerdir. Toplumsal dokunun bozulmasından dolayı karamsarlığa kapılıyor, insanların umutsuz oluşundan dolayı kendileri de umutsuzluk girdabına giriyorlar. Devrimin gücünü her zaman kendi gücüyle ölçmeyi alışkanlık haline getirmiş olan ortalama sol, değerlendirmelerini 1 Mayıs'a katabildikleri kalabalıklara göre yapıyor. İnsanların sonuç vermeyen, tek düze eylemlere katılmama eğilimini ortalama sol dönemin devrimci özelliklere sahip olmaması olarak yorumluyor. Ortalama bilinç her zaman olaylar ancak tüm sonuçlarıyla kendisini ortaya koyduğunda ikna olmaya açıktır. Bugün bu koşullarda devrimin somut bir olgu olduğunu, bunu öngörmeden, bunun için gerekli mücadele yöntemlerini hayata geçirmeden devrimci olunamayacağını tüm açıklığıyla somut durumun somut tahliliyle ortaya koysanız dahi, ortalama sol, umutsuzca başını greve çıkmayan işçilere çevirir ve bize, ona çok uzak bir gelecekte bahsediyormuşuz gibi bakar. Bir büyük ayaklanmanın provaları olan yerel ayaklanmalara ortalama sol, sadece ha-

ber değeri olan bir olay gözüyle yaklaşır.

Bugün insanların çoğunluğunun kapitalist sistem içinde soluksuz kalışı, kendini çaresiz hissedışı, bir çıkış arayışı içinde oluşu, durup bir tespit yapmaktan daha fazla şey yapmayı gerektiriyor. Çürüten kapitalizmin kendisiyle birlikte insanları da çürütüyor olması ayaklanmanın patlamasını engelleyecek bir şey değildir. Toplumsal dokunun bozuluyor oluşu, insanların sessiz sedasız her şeye boyun eğmesi anlamına gelmiyor. Tam tersine insanlar ne kadar çok kapitalist sistemin çürümüş bataklığının içine çekilirse o kadar çok yaşadıklarına karşı değildir, zaten bu mümkün de değildir. Duyarsızlık daha çok, insanların yaşamını köklü bir şekilde değiştirmeyecek olan politik gelişmelere ve sıradanlaşmış olan hak alma eylemlerindedir. Emekçi halkın büyük çoğunluğu burjuva partilerinin hiçbirine güven duymuyor ve olası bir seçimde hiçbirine oy vermeyeceklerini ortaya seriyorlar. Tüm seçim anketlerinde en büyük parti seçimlere katılmayacak olanlar ve kararsızlar. Bu, düzen partisinin tükendiğini ve devrim partisinin en güçlü parti olduğunu gösteriyor. Elbette bu sadece verilerden biridir ve üzerinde hareket edilecek geniş bir alanı önümüze açar. Bu, ezilen ve sömürülen milyonlarca insanın propaganda ve ajitasyonumuza açık olduğunu, devrimci bir eylem için harekete geçirilebileceklerini gösteriyor. Devrimin örgütlenmesi nesnel olarak her geçen gün daha olanaklı hale geliyor.

Kapitalizmin insanı daha fazla çürütmesine, değersizleştirmesine, aşağılamasına izin vermemek için mümkün olduğunca hızlı davranılmalıdır. Açıktır ki elimizde kapitalist medya tekelinin sahip olduğu olanaklar yok. Bizim en büyük ittifakımız nesnel devrimin kendisi. Ve bir de büyük komünist şairimiz Nazım Hikmet'in dediği gibi "namlususu insan yüreği devin yenilmezliği...". Sosyalizm şimdi tüm dünyada kapitalizm altında yaşayan milyonlarca umutsuz insanın umudu olarak yeniden öne çıkıyor. Ülkelerimizde işçi ve emekçi sınıfların burjuvazinin "kıllı bir örümceğe benzeyen elleri"nden kurtulması ancak kapitalizme karşı savaşarak mümkün olacaktır. İnsanları öldüren, yozlaştıran, çürüten, tek kelimeyle insanlıktan çıkaran kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin kurulması için proletaryanın devrimci sınıf partisi yığınlarla ilişkilerini daha da sıklaştırmalı, esneklik, tarihsel inisiyatif ve özveri yeteneği ile öne çıkmış olan adını, işçi ve emekçilere daha çok duyurmalıdır. □

Ekonomik, sosyal ve siyasal olayların gelişimi insanları bir ölüm-kalım savaşının öngününe getirmiş durumdadır. Her şey umutsuzluğun devriminin yaklaştığını gösteriyor. İnsanlar karanlığın en koyu olduğu dönüm noktasında bulunuyorlar. Bundan sonrası aynı şekilde devam edemez, şafağın sökeceği günlere doğru gidiliyor. Sessiz ayaklanma, güç biriktirmeye devam ediyor.

ABD, Sessiz Sedasız Girmeye Çalıştığı Kafkasya'dan BOYNU BÜKÜK ÇIKACAKTIR!

Emperyalizmin hegemonya bunalımı, Kafkasya'yı Orta-doğu benzeri bir çatışma bölgesine dönüştürüyor. Emperyalizm açısından Kafkasya'nın neden bu denli önemli olduğuna geçmeden önce, bölgede açıktan güç kullanma aşamasına dek varan olayları ve bu olayların içerisinde bulunan cepheleleri açıklayalım:

ABD, 11 Eylül sonrası, artık kimseyi inandıramadığı "terörle mücadele" bahanesiyle, Gürcistan'a da askeri birlik ve uzmanlar göndermişti. O zaman bu gelişmeyi değerlendirirken, ABD askeri varlığının hedef olarak seçtiği Gürcistan'daki Pankisi Vadisi'nin, esasında Rusya'ya karşı güçlü çete saldırılarının merkezi olacağını söylemiştik. Azerbeycan-Gürcistan ve Rusya sınırındaki Rusya Federasyonu'na bağlı Dağıstan Cumhuriyeti'nde 9 Mayıs'ta meydana gelen patlama, ABD'nin bölgedeki varlığının ilk meyvesidir. Kızıl Ordu'nun Nazi faşistlerine karşı kazandığı zaferin kutlamalarında patlatılan bomba, çoğu çocuk 40 kişinin ölümüne, yüzden fazla kişinin ağır şekilde yaralanmasına yol açtı. Kızıl Ordu'nun zafer kutlamalarını kana bulayan saldırganların kim oldukları şimdilik bilinmiyor, ama hiç kimse bunun arkasında bir Çeçen çetesi çıktığında şaşırılmayacak. ABD'nin Kafkasya'daki askeri varlığının çok daha kanlı meyvelerini göreceğiz.

Gürcistan'a Yanki askerlerinin çıktığı günlerde, Ankara'da Genel Kurmaylık'ta, ABD'li üst düzey subaylarla, yeni bir grup oluşturuldu. Adına Kafkasya Çalışma Grubu dendi. Hiç tartışmasız, bu çalışma grubunun amacı, ABD'nin Kafkasya'daki açık-örtülü askeri faaliyetlerine Türkiye'nin katılımı ve desteğini sağlamaktı. Ne de olsa Türkiye sınırları içerisinde Kafkasya göçmeni 4 milyon, hatta daha fazla insan yaşıyordu. Bu çalışma grubu da kendi meyvelerini vermeye başladı. Bu askeri birimin faaliyetlerinin hızlandığı dönemde, Swiss Otel baskınını düzenleyen ve MİT'çilerin "bizim çocuklar" dediği Muhammed Tokcan çetesinin, "terör" suçundan değil, "meskun mahalde silahla ateş açmak"tan yargılanacakları açıklandı. Kafkasya Çalışma Grubu, anlaşılan başka örtülü askeri faaliyetlerde kullanmak için, yeni silahlı çeteler oluşturacaktır. Ve bu çetelerin yapacağı eylem "terör" sayılmayacak. Özendirici faaliyet diye buna denir. Eh, böyle olunca, The Marmara Otel baskınının gerçekleşmesine, eylemi yapanın "akli dengesi bozuk" ilan edilmemesine de şaşmamalı.

Kafkasya Çalışma Grubu'nun bir diğer faaliyeti, Trabzon'da Gürcistan-Azerbeycan-Türkiye güvenlik zirvesinin toplanması oldu. Bütün bu olayların aynı tarih dilimi içinde, ardı ardına meydana gelmesi, Kafkasya'daki gelişmelerin olağanüstü hızlanmasına, tarafları hızla cepheleştirmesine bağlan-

Gürcistan'a Yanki askerlerinin çıktığı günlerde, Ankara'da Genel Kurmaylık'ta, ABD'li üst düzey subaylarla, yeni bir grup oluşturuldu. Adına Kafkasya Çalışma Grubu dendi. Hiç tartışmasız, bu çalışma grubunun amacı, ABD'nin Kafkasya'daki açık-örtülü askeri faaliyetlerine Türkiye'nin katılımı ve desteğini sağlamaktı.

malıdır. Bu cephenin bir tarafında ABD emperyalizmi var. Şevardnadze başkanlığındaki Gürcü hükümeti, Türkiye ve Çeçen çeteleri, bu ABD cephesinin en net, açık politik ittifaklarıdır. Bu cephe, Rusya'nın gücünü Kafkasya'da kırmak için, Çeçenya ve Azeri-Ermeni çatışmalarını kullanıyorlar. ABD'nin açık çatışmalara doğru sürüklediği Kafkasya'nın en önemli çelişki odaklarından biri olan Çeçenya'nın durumunu ele almakta yarar var. Çünkü bu sorun, keskinliğiyle bölgedeki halkları bir taraf olmaya zorluyor.

Kafkasya, SSCB döneminde, emperyalist karşı-devrim faaliyetlerinin odak merkezlerinden birini oluşturuyordu. Ancak bu faaliyetlerinde '80'li yıllara dek herhangi bir somut sonuç elde edemedi. '89 yılında Baltık devletleri olan Litvanya, Estonya ve Letonya'da görülen birlik ayrılmaya yönelik hareketlerin etkisi, Kafkasya'da Çeçenlerde ilk yankısını buldu. İç savaşta Don kazaklarının beyaz ordularında çarpışan, Nazi işgal ordularına gönüllü destek verenler, Kafkas halkları arasında yalnızca Çeçenler olmuştur. Çeçenlerin bu konumu ne onların "özgürlük aşkı"ndan ileri geliyordu, ne de "ihanetçi ruhlar"ından. Çeçenlerin sosyalizme olan düşmanca tutumlarının arkasında, büyük akarsularca beslenen zengin topraklar üzerinde tarımın ve toprak rejiminin, tıpkı Don Kazaklarında olduğu gibi, güçlü bir aşiret yapısına dayanması vardı. Bu yapı, sosyal etkinliğini II. Dünya savaşına dek sürdürdü. Ama görülüyor ki, tarihte büyük güçlerin büyük çatışmaları içinde yer alan küçük halklar, tarihlerini unutmuyorlar. Çeçenler, birlik eğilimlerinin '80'li yılların sonunda zayıflamasıyla birlikte, Sovyetler'den bağımsızlıklarını ilan ettiler. Kendisi Kızıl Ordu'nun en üst düzey generallerinden olan Çahar Dudayev'in başını çektiği bu ayrılık, Yeltsin'in iktidarının ilk yıllarında, Moskova tarafından görmezden gelindi. Ne de olsa o yıllarda Moskova'da ik-

tidar koltuklarını kaplayan karşı-devrimciler, çok daha büyük bir sorunla baş etmek durumundaydılar: Komünistlerin direnişi. '93 Ekim'inde, başkanlığını bir Çeçen'in yaptığı (Hasbulatov o zaman Parlamento başkanı idi) ve komünist güçlerin silahlı direnişe geçtiği parlamento binası top ateşiyle yerle bir edildikten sonra, sıra diğer bir Çeçen'e, Dudaev'e geldi.

Yeltsin'i, '94 yılında Çeçenya savaşına sürükleyen etmenlerin başında, ne Dudaev'in şeriatçı söylemlerle yürüttüğü ayrılıkçılık, ne de bu bölgedeki Rus nüfusunun üzerindeki baskılar gelir. Yeltsin, Çeçenya'ya savaş ilan ederek, Kızıl Ordu'yu, parlamento binasının üzerinde hala dumanı tüten Moskova'dan uzak bir yere çekti; ordunun tüm dikkatini, komünistlere karşı yürütülen iç savaştan uzaklaştırıp, bir dış soruna, Çeçenya'ya odaklandı. Kendine bağlı generaller aracılığıyla hem aşırı güç kullanımını kısırlattı, hem de ordunun büyük kayıplarına yol açtı. Böylece ordu, Çeçenya'da iki yıl boyunca bataklığın içine çekilirken, bu anlamsız savaş sadece, Moskova'da Yeltsin'in iktidar koltuğuna daha rahat oturmasını sağladı. Ancak, askerler arasında Çeçenya savaşına karşı hoşnutsuzluk ve öfke yükselmeye başladığında, alelacele ve yarım yamalak bir barış imzalandı.

Bu ilk savaşın önemli sonuçlarından biri, bölgeye ABD-CIA eğitilmiş gerici çetelerin doluşması oldu. Hattab, Basayev, Raduyev gibi Afganistan savaşından eğitilmiş uşaklar, Kafkasya'da "terör" estirmeye başladılar. Çevredeki Rus kentleri basıldı; Gürcistan'a karşı savaşan Abhazya'ya saldırılar düzenlendi. Rusya Federasyonu'na katılmak için Gürcistan'dan ayrılmak istediğini her fırsatta dile getiren Güney Osetya'da terörist eylemler düzenlendi. Ve nihayet bu çeteler, Dağıstan'ı işgal etmeye kalkıştılar. Birinci Çeçenya Savaşı'nda bölgeye doluşan gerici çeteler, "barış" döneminde, başta Kafkas halklarının baş belası durumuna geldi. Dağıstan, Abhazya ve Güney Osetya gibi komünist güçlerin etkin olduğu yerlerde estirilen Çeçen çetelerinin terörüne Yeltsin elbette hiçbir şey yapmadı. Ama rüzgar '98 yılında yeniden yön değiştirdi. Büyük ekonomik bunalım tüm Rusya'da emekçileri büyük kitleler halinde harekete geçirince, Yeltsin Çeçenya'yı yeniden hatırladı. Ama, ikinci kez savaşı başlatmak, Yeltsin'in apartopar istifa edip koltuğunu bıraktığı Putin'e nasip oldu. Putin, bu savaş sayesinde, büyük sıkıntılarla boğuşan emekçi halkların dikkatini dağıttı; yüzlerce insanın ölümüne yol açan büyük apartman bombalamalarının gürültüsü arasında Putin, Çeçenya'da ikinci sa-

vaşın başına geçti. Ancak bu kez işi orduya bırakmadı. İç güvenlik teşkilatının silahlı güçleri bu ikinci operasyonda daha yoğun kullanıldı. Savaş uzadıkça, Putin'e bağlı olan ve ordunun silah gücü karşısında bir koz haline alan iç güvenlik servisinin sayısı kabarmaya devam edecek. O nedenle Putin, son

birkaç ay içinde Kafkasya'da meydana gelen olayları, kendi iktidarını pekiştirecek gelişmeler olarak, memnuniyetle karşılıyor. Fakat, öfkesi artan ordunun karşısında, bu konumu daha ne kadar sürdürebilir belli değil. Özellikle bölgeye ABD askeri varlığının gelmesi, ordu ve Putin ara-

sında, bölgedeki komünist güçlerin etkin olduğu bölgelerle emperyalist işbirlikçisi devletler arasındaki çelişki hızla tırmanıyor.

ABD, Kafkasya bölgesindeki gelişmeleri uzun süre kendi seyrine bıraktı, beslediği ve desteklediği Çeçen çeteler dışında, doğrudan müdahalelerde bulunmadı. Hatta, Rusya'nın Kafkasya'daki konumunu ciddi şekilde etkileyecek olan Bakü-Tiflis-Ceyhan (BTC) boru hattına olan desteğini bir süre geri bile çekti. Kazakistan ve Azerbaycan hükümetlerinin petrol tekelleriyle kurduğu ortaklıklar sayesinde bölge petrolünden kendi payına düşeni alıyor, kar elde ediyordu. Bu sayede Kafkasya'da ve Hazar bölgesindeki etkinliğini yavaş yavaş tesis edebilirdi. Ama günümüzde tarihi olayların hızı, ekonomik süreçlerin hızını aşıyor. Bölgedeki Amerikan petrol tekelinin varlığıyla egemenliğini güçlendireceğini düşünen ABD, bir dizi tarihi olayın ardından, bunun tam tersi bir durumla karşı karşıya bulunduğunu anladı. Rusya'da devlet şirketi Gazprom ve Lukoil, Amerikan tekelinden çok daha hızlı bir büyüme ile çok ciddi bir rakip haline geldiler. Çin'in başını çektiği Shanghai beşlisi, bölge ülkelerinden Kazakistan'ı da içine alarak geniş bir etki alanı oluşturdu. Aynı günlerde, bölgede ABD çıkarlarının en başta gelen savunucusu Şevardnadze'ye karşı, Gürcistan'da büyük protesto gösterileri oldu; sonuçta Şevardnadze tüm hükümet üyelerini yeniledi ama gösteriler hızını kesmedi. Azerbaycan'da benzer bir çelişkiyi yaşıyordu. Aliyev'in emperyalizmle işbirliği politikaları Azeri petrolünü ABD tekeline peşkeş çekmesi tepki topluyordu ve Rusya ile daha yakın olma konusunda Aliyev'e baskılar artıyordu. Bütün bu ardı ardına gelişen olaylar, ABD'nin bölgedeki ekonomik varlığı ile gelecekte kurmayı hedeflediği egemenlik hayallerine de darbeler vuruyordu. ABD, Türkiye'yi yanına alarak, Kafkas-

ya'da daha etkin bir rol için kolları sıvadı.

Ama bölgenin bir aktörü daha var. Onu da belirtmeden geçmeyelim: Avrupa Birliği. AB, Ermenistan üzerinden bölgedeki oyuna katılıyor. Ayrıca, ekonomik ve siyasal yönlerden çetin bir hegemonya savaşına girdiği ABD karşısında, bir enerji devi olan Rusya'yı yanında bulunmaya ikna etmiş görünüyor. Norveç ve İngiltere dışında, büyük ölçüde petrol ithalatına bağımlı olan Avrupa, ABD karşısındaki bu dezavantajını, Rusya ile sürekli olarak genişlettiği enerji anlaşmaları yoluyla gidermeye çaba gösteriyor. Kafkasya söz konusu olunca Avrupa, diplomatik ekonomik gücünü, ABD çıkarlarını ve etkinliğini sınırlandırmak için kullanacaktır.

Türkiye, Aliyev'e darbe ve Kenmov'a suikast girişimlerine adı karışan "resmi görevlileri" nedeniyle, dışlandığı bölgeye, şimdi ABD'nin gölgesinde yeniden girmeye çabalyor. Bu arada Bakü-Ceyhan-Tiflis boru hattına artan ilgiden de memnun görünüyor. Trabzon'da toplanan Gürcü-Azeri-Türk güvenlik zirvesine ateş püsküren Rusya'yı ise, şimdilik görmezden geliyor. Ama olaylar, ne ABD, ne de Türkiye için hep böyle keyif verici devam etmeyecektir. Rusya, Hazar Denizi'nde gerçekleştirdiği askeri tatbikatla, Kafkasya'daki güçler oyununda gerekirse askeri yola başvuracağını işaretlerini veriyor. Ayrıca Abhazya, Osetya gibi özerk cumhuriyetlerin Rusya Federasyonu'na katılmak istemelerinin önü açılırsa, Gürcistan ve Şevardnadze tarihe karışır. Bu durumda Aliyev gibi bir rüzgar güllü, yönünü Rusya'ya çevirmekte güçlük çekmeyecektir.

Ama, bütün bu gelişmeler, büyük çatışmalarla ve karşılıklı askeri güç kullanımıyla birlikte ortaya çıkacaktır. Türkiye tıpkı Ortadoğu gibi karmakarışık çıkar odaklarının çatıştığı bu sınır bölgesindeki savaşın dışında kalmaz. Zaten şimdiden, olası bir çatışmanın hem askeri, hem de politik zeminleri yaratılıyor. Bir yandan Gürcistan ve Azerbeycan'da Türk hava

Hem güneyinde, hem de kuzeyinde böylesi açık çatışma alanlarına sahip Türkiye, yaşadığı bunca derin ekonomik ve politik krize rağmen, bu çatışmaların dışında kalmaz. Hali hazırda, ekonomik bunalımın sermayeye karşı öfke ile doldurduğu gerici kitlelerin, bölgedeki savaşları memnuniyetle karşılayacağını kimse beklemiyor. Buna rağmen, "bölgesel etkinliği olan büyük devlet" olma fikrinin çılgınlığına kendini çoktan kaptırmış olan egemenler; bu sayede AB'ye kendilerini kabul ettirebileceklerini ve ekonomik-politik krizi bitireceklerini düşünen sermaye çevreleri..., Ortadoğu'da olduğu gibi, Kafkasya'da da çatışmalara bulaşmaktan kaçınamayacaklar.

Önümüzdeki günlerde Çeçenler ve Ermenistan üzerinden şoven rüzgarların estirilmesine tanık olabiliriz. Ama yine de bu, ne ABD'nin, ne de Türkiye'nin işine yarayacak. Kafkasya'da dengeler, halklardan ve Rusya'dan yana dönüyor. Ve ABD, sessiz sedasız girmeye çalıştığı Kafkasya'da, büyük bir gürültüyle, boynu bükük, hayal kırıklığıyla çıkacaktır. Türkiye ise, bu sonu belli oyunda Kafkas halklarına karşı güç kullanmanın bedelini, bu oyuna öfke duyan Kafkas kökenli 4 milyon emekçinin devrim saflarına biraz daha yakınlaşmasıyla ödemiş olacaktır.

kuvvetlerinin kullanımına açılan üsler hazırlanıyor, diğer yandan, örneğin Kıvrıkoğlu'nun: "Ermenistan kimyasal silah kullanmaya hazırlanıyor" açıklamasında olduğu gibi, politik gerçiklik turmanıyor.

Hem güneyinde, hem de kuzeyinde böylesi açık çatışma alanlarına sahip Türkiye, yaşadığı bunca derin ekonomik ve politik krize rağmen, bu çatışmaların dışında kalmaz. Hali hazırda, ekonomik bunalımın sermayeye karşı öfke ile doldurduğu gerici kitlelerin, bölgedeki savaşları memnuniyetle karşılayacağını kimse beklemiyor. Buna rağmen, "bölgesel etkinliği olan büyük devlet" olma fikrinin çılgınlığına kendini çoktan kaptırmış olan egemenler; bu sayede AB'ye kendilerini kabul ettirebileceklerini ve ekonomik-politik krizi bitireceklerini düşünen sermaye çevreleri..., Ortadoğu'da olduğu gibi, Kafkasya'da da çatışmalara bulaşmaktan kaçınamayacaklar. Artık bu tür bölgesel çatışmalar, Türk sermayesinin ekonomik-politik krizini aşma umudu veren, bu nedenle sermayenin bizzat kışkırtacağı gelişmeler halini aldı.

Önümüzdeki günlerde Çeçenler ve Ermenistan üzerinden şoven rüzgarların estirilmesine tanık olabiliriz. Ama yine de bu, ne ABD'nin, ne de Türkiye'nin işine yarayacak. Kafkasya'da dengeler, halklardan ve Rusya'dan yana dönüyor. Ve ABD, sessiz sedasız girmeye çalıştığı Kafkasya'da, büyük bir gürültüyle, boynu bükük, hayal kırıklığıyla çıkacaktır. Türkiye ise, bu sonu belli oyunda Kafkas halklarına karşı güç kullanmanın bedelini, bu oyuna öfke duyan Kafkas kökenli 4 milyon emekçinin devrim saflarına biraz daha yakınlaşmasıyla ödemiş olacaktır. Üstelik bu, ödeyeceği bedeller için sadece bir başlangıç.□

MARKSİZMİN ÖZÜ

19. yy'da felsefenin, ekonomi politiğin ve ütöpik sosyalizmin diyalektik materyalist temelde ele alınarak, sosyalizmin bilimsel temellerine kavuşmasıyla birlikte, tarih de yeni bir anlam kazanmıştır. O güne kadar bilinmeyen toplumsal gelişmenin sınırları Marksizm tarafından çözülerek, tarihin yönünün ne olacağı sorusunun cevabı bilimsel temellerde açıklanmış ve proletaryanın, tarihi ilerletecek olan devrimci misyonu ortaya konulmuştur. Marksizm'le birlikte insanlık, dünyayı yorumlamakla kalmayıp, onu değiştirecek olan bilinç düzeyini de yakalamıştır. Marksist teorisinin gelişimi insanlık tarihinde bir sıçrama noktasıdır. Yüzyıllar boyu "az gelişmiş üretimden ve az gelişmiş sınıf çatışmasından" çıkan bir takım kusurlu, kör teorilerle yol alan insanlığın toplumsal pratiği, Marksizm'le birlikte toplumsal gelişmeye yön veren bilinçli pratiğe dönüşmüştür.

Marksizm'in bilimsel bir dünya görüşü olarak ortaya çıkışına kadarki süreç boyunca, burjuva iktisatçıları ve ütöpik sosyalistler tarafından sınıfsal karşıtlıklar ve sınıf savaşmaları sezilenerek ortaya konulmuştur. Ama üretim sisteminin ve bilimsel gelişmenin düzeyi, henüz toplumsal üretim sisteminin niteliğini ve bu üretim sisteminden doğan sınıf karşıtlıklarını, bu karşıtlıkların yol açtığı sınıf savaşmalarının toplumsal üretim sistemi içindeki temellerini ve toplumsal gelişmenin dinamiklerini açıklamaya yetecek düzeyde olmadığı için, tarihin yönünün ne olacağı so-

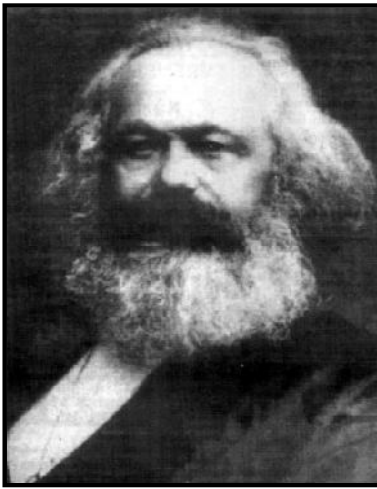
rusunu da doğru cevaplayamamışlardır. Çünkü tarihin yönünü görebilmek, tarihe diyalektik materyalist açıdan bakmadan olanaksızdır. Bu nedenle "kötülüğü" sezilen sisteme karşı, ancak sınıfların bir arada ve mutlu yaşamalarını varsayan toplumsal ütopyalar üretilebilmiştir. Sosyalizmin Marks ve Engels'in ellerinde bilimsel temellerine oturulmasıyla birlikte, bu ütopyalar tarihe gömülmüştür. Fakat yine de idealist felsefeler ve toplumsal ütopyalar, Marksizm'den sonra da, bu kez egemen sınıfların ellerinde, tarihsel gelişmenin önünü alabilmenin ideolojik silahlarına dönüşerek, varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Marks, bilimsel sosyalizmi oluştururken kendinden önce konulardan farklı olarak ortaya çıkardığı iki olguya işaret eder. Bu daha önce burjuva tarihçilerinin ortaya koyduğu sınıf savaşmalarının varlığı değil, ama sınıfların varlığının üretimin gelişimindeki belirli tarihsel evrelere bağlı olduğu ve sınıf savaşımının zorunlu olarak proletaryanın diktatörlüğüne götürdüğüdür.

Lenin Marksizm'in esas olarak sınıf savaşmalarının varlığı olduğunu söylemenin yanlışlığına işaret ederek; "...Bu daha önce burjuvalar ve ütopyacılar tarafından öğretilmiştir, hatta genel olarak söylemek gerekirse bu, burjuvazi açısından kabul edilebilir bir şeydir. Marks'ın öğrettiği şey, sınıf savaşmalarının proletarya diktatörlüğüne kadar genişletilmesi ge-

rekliğidir" diyerek Marksizm'in özünü net bir şekilde ortaya koymuştur. Bu teorik ortaya koyuş, kendini pratik olarak 17 E-

Marksizm'in öğrettiği şeyin bugünkü anlamı, kendini ölüm-kalım sorunu olarak ezilenlerin gündemine sokan uzlaşmaz sınıf çelişkilerini çözümünü sağlamak, proletaryanın iktidar savaşımını, proletaryanın diktatörlüğüyle taçlandırmasıdır. Bunun zorunluluğunu görmeyen, göremeyen hiçbir teori, burjuvazinin sınırlarını aşamaz. Bunlar, tekelci sermayenin egemenliği altında, "demokrasi", "sosyal adalet", "bağımsızlık" vs. hayalleriyle dolanır dururlar.

kim Devrimi ile taçlandırarak, proleter devrimler çağının açılışını yapmıştır.

Marksizm’le birlikte insanlık tarihinde açılan yeni bir sayfadan bugüne kadar gelinen süreç boyunca, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımı keskinleşerek derinleşmiş ve günümüzde en üst boyutta yaşanır hale gelmiştir. Bu yeni bir sıçrama noktasıdır. Kendini tüm dünyada sosyalizmin yükseliş ve egemenlik çağı olarak ortaya koyan bir sıçrama noktası.

Burjuvazi bugün, elinden kaçırıldığı tarihsel inisiyatifi bir daha yakalayamayacağını bilinciyle, proletaryanın ve ezilenlerin iktidar savaşımının önünü alabilmek için her türlü araç ve yönetime başvuruyor. Bu araçlardan biri de burjuvazinin türlü kılıflara büründürek sunduğu ideolojik silahlarıdır.

Burjuvazi kapitalizmin ulaştığı düzeyde artık hiçbir şekilde gizlenemeyen sınıf karşılıklarının ve bu karşılıklardan doğan sınıf savaşımının varlığını kabul etmek zorunda kalıyor. Ama bu sınıfsal çelişkilerin uzlaşmazlığını ve gelinen aşamada bu çelişkilerin en keskin hale bürünerek, nesnelğin bu çelişkilerin çözümünü dayattığını reddediyorlar. Burjuvazinin bunu kabul etmesini beklemek de saflık olur. Çünkü burjuva sınıfın bunu kabulü demek, bizzat kendi varlık temellerinin inkarı anlamını taşır ki, o zaman “kapitalizm kapitalizm olmaz”. Bu nedenle burjuvazi, kabul etmek zorunda kaldığı sınıf savaşımının uzlaşmaz niteliğini gizlemeye çalışarak, ezilenleri “kapitalizmin içinde yaşamının mümkün” olduğuna inandırmaya uğraşır. Sınıflararası uzlaşma temelinde türlü teorilerle meydana çıkararak, ezilenlerin kapitalizmi yıkmak için soyunduğu savaşımında zaman kazanmaya uğraşır. Yoksulluğun azaltımı, adil paylaşım, sosyal adalet, yoksul ülkelere yardım vb. safsataların, dünya patronlarının toplantılarında acil gündemler olarak ele alınması bundan başka anlam taşımaz ve demagojiden öteye gitmez. Çünkü kapitalizmin ulaştığı düzey, artık çözümü dayatan sınıf çelişkilerini hiçbir koşulda yumuşatamaz. Aksine, sermayenin gittikçe daha az elde merkezleşmesi, tüm dünya zenginliğinin sayılı dünya tekellerinin ellerinde toplanması süreci, bunun karşısında orta burjuvazi de dahil, tüm toplumsal sınıfların daha çok yıkımı ve sefaletini koşullayarak ilerliyor. Bu kapitalizmin işleyiş yasasıdır. Bu yasa aynı zamanda kapitalizmin yıkımını koşullayan en temel çelişkisi- dir.

Burjuvazinin “toplumsal uzlaşma” teorileriyle, proleter

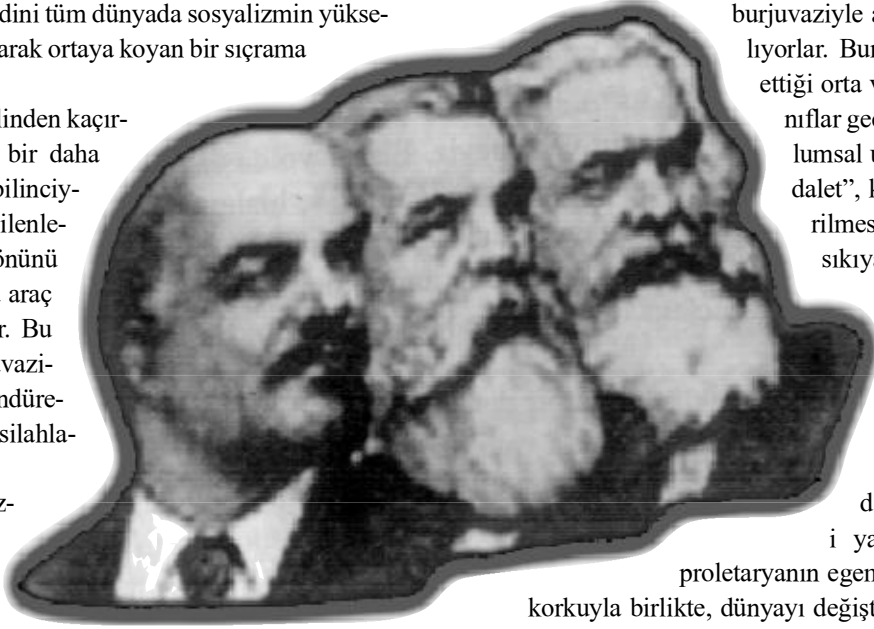
devrimlerin önünü alabilme telaşıyla seferber olduğu günümüzde, devrimci ve Marksist söylemlerle yola çıkan, ama burjuvazinin “toplumsal uzlaşma” ufkunu aşamayan reformist ve oportünist hareket, farklı bir açıdan, ama aynı şeyin “kapitalizm altında yaşanabilir”in teorilerini üreterek, sınıf savaşımının devrime büyümesinin önünde burjuvaziyle aynı kulvarda yer alıyorlar. Burjuvazinin hızla yok ettiği orta ve küçük burjuva sınıflar geçmişe özlemle, “toplumsal uzlaşma”, “sosyal adalet”, kapitalizmin iyileştirilmesi vs. teorilerine sıkı sıkıya sarılırken, proletaryanın egemenliği düşüncesiyle titrerler. Özellikle de toplumsal alt-üst oluş dönemlerinde, her zamankinden daha fazla mesai yapmalarının nedeni, proletaryanın egemenliğinden duyulan

korkuyla birlikte, dünyayı değiştirme iddiasıyla ayağa kalkan ezilen sınıfları kapitalizmin sınırları içinde tutabilmenin aciz çabasıdır. Acizdir ama tehlikelidir de. Tehlikelidir çünkü, bunu devrimci ve Marksist bir kiske altında yaparlar. Günümüzde radikal, devrimci kılıklarla ortaya çıkan, ezilen halklarımıza öncülük iddiasında bulunan bir çok hareket, dünyayı değiştirme eyleminin bilimi olan Marksizm’i ne gariptir ki yine Marksizm’e dayanarak red ediyorlar. Marksizm’in özü olan proletarya diktatörlüğünün tüm dünyada hazır hale gelen koşullarını red ederek Marksizm’e, Marksizm’in özünü çıkarıp atarak “yenilik” getirerek yapıyorlar! Marksizm’in en temel öğretisini reddederek, ne Marksist olunabilir, ne de dünyayı değiştirme iddiasında bulunulabilir.

Marksizm’in öğrettiği şeyin bugünkü anlamı, kendini ölüm-kalım sorunu olarak ezilenlerin gündemine sokan uzlaşmaz sınıf çelişkilerini çözümünü sağlamak, proletaryanın iktidar savaşımını, proletaryanın diktatörlüğüyle taçlandırmaktır. Bunun zorunluluğunu görmeyen, göremeyen hiçbir teori, burjuvazinin sınırlarını aşamaz. Bunlar, tekelci sermayenin egemenliği altında, “demokrasi”, “sosyal adalet”, “bağımsızlık” vs. hayalleriyle dolandırurlar.

Sınıf karşılıklarının basitleşerek, proletarya ve burjuvazi arasındaki iktidar savaşımının en üst düzeyde yürütüldüğü kapitalist sistemin bu yeni evresinde dünyayı değiştirme eylemi, en geniş kitleleri içine alarak değiştirmenin pratiğine çekiyor.

Bu pratik, dünyanın her yerinde ezilenlerin kapitalizmi yıkip, yerine proletaryanın diktatörlüğünü kuracağı koşulları daha fazla olanaklı hale getiriyor.□

Paris Komünarlarının TEMSİLCİSİ OLUNMALI

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimlerinde faşist Le Pen'in sosyalist parti adayı Jospin'i geride bırakarak II. tura çıkması üzerine Fransa'da, işçiler, emekçiler, öğrenciler, gençlik anti-faşist temelde sokaklara döküldüler. Faşizme karşı öfkelerini haykırdılar. Fransız emekçiler, işçiler, öğrenciler, gençlik Le Pen'in aldığı oy oranından ve II. tura çıkmasından "utanıyorlardı". Aslında utandıkları Fransız proletaryasının sınıf savaşımını ve devrimci tarihidir.

Karl Marks ideolojisini oluştururken İngiliz Ekonomi-Politik'i, Alman Felsefesi ve Fransız sınıf savaşımından yararlanmıştı. Kıta Avrupa'sında Fransız proletaryası ayaklanmalar, sokak ve barikat çatışmaları ve uğradıkları onca yenilgiye rağmen devrim isteginden hiç vazgeçemediler. 1789 burjuva devrimiyle kendi gücünün farkına varan ve zor yoluyla iktidarın bir sınıftan bir başka sınıfa geçebildiğini gören Fransız proletaryası kendi iktidarı için irili ufaklı onlarca kalkışma, çarpışma yaşadı. 1848 yılında cumhuriyet için ayaklanan proletarya, demokratik cumhuriyeti kurdu. Demokratik cumhuriyetin gerilerin denetimine girdiğini gördükleri 1849 Haziran'ında yenileceklerini bile bile umutsuzca ellerinde zor araçlarıyla barikatların başındaydılar. 1871'de proletaryanın şanlı tarihine Komün'ü armağan edenler yine Fransız proletaryası idi. Tarihte ilk kez işçi sınıfı kendi iktidarını kurmuştu. Çok kanlı savaşlar sonucunda Paris'te son barikatta düşerken tarihe proletaryanın kendi iktidarını kurabileceğinin de notunu düştüler.

II. Paylaşım Savaşında Fransa'yı işgal eden faşist Alman ordularının karşısında, partizan savaşı veren, ayaklanmalar örgütleyen, yine Fransız komünistleri öncülüğündeki Fransız proletaryası idi. Paris ayaklanmasını örgütleyen ve yöneten yine proletarya idi. Devrimlerin, sınıf savaşlarının, kanın, şiddetin içinden çıkıp gelen Fransız emekçilerinin utandırdığı aslında, bir devrimler tarihi olan geçmişleriydi.

Le Pen'in II. tura çıkmasıyla "utandıklarını" söyledikleri tarihlerinden yeterince ders almadıkları ortada. II. tur seçimleri öncesinde "Faşiste Değil Hırsıza Oy Verin" çağrısı yapanlar tarihlerine baksalardı ne yapmaları gerektiğini daha iyi görecektirdi. I. tur seçimleri sonuçlanıp II. tur seçimlerine kadar geçen sürede her gün alanları, meydanları yüzbinler, kimi zaman da milyonlarla doldurdular. Faşizme karşı boy gösterdiler. Faşizme karşı tepkilerini faşizmin gerçek niteliği olan kapitalizm ve tekellere yönelmek yerine cumhuriyeti ve demokrasiyi sahiplenme yoluna gittiler. Yüzbinler eylemlerinde hep bunu ön plana çıkarttılar. Ve sonuçta Chirac gibi tekellerin bir numaralı adamını faşizme karşı cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak adına sahiplendiler. Fransız proletaryasının tüm mücadeleyi yönlerine rağmen demokratik cumhuriyet ve demokrasi prangası bir kez daha ayaklarını bağladı.

Geçmişte 1936'da sokak eylemlerinin etkisiyle sosyalistler ve komünist partisi birlikte halk cephesi hükümetini kurdu. Komünist programlarında proletarya diktatörlüğü olmasına rağmen önlerine bunu hedef olarak koymayıp cumhuriyet için parlamenter budalalıklarla uğraştıklarından iki yıl sonra iktidardan düşüp iktidarı faşist Vichy hükümetine bıraktılar. II.

Paylaşım Savaşı'nda komünist partisi ayaklanmalara öncülük yaptığı halde, iktidarı almaya tek başına yönelmek yerine "Cumhuriyet'i" korumak adına bu fırsatı ellerinden kaçırdılar. Bu ruh hali ulusal gururla daha da keskin hale geldi. Bu "gurur" 60'larda ABD askeri varlığını ülkeden kovmaya ama 68 gençlik hareketinde Fransız Komünist Partisi, demokratik cumhuriyeti tehlikeye düşürdüğü gerekçesiyle bu hareketi goşist, aşırı solcular söylemiyle gençliği kendilerinden kopardılar. Demokratik Cumhuriyet uğruna savaşım, Fransız proletaryasına çok şey verdi. Ama tarihsel olarak Paris Komünü'yle aşılmış olan bu kurum aynı zamanda onu proletarya diktatörlüğünden uzaklaştıran bir bıçak sırtı görevi de gördü. Fransız emekçileri yine Cumhuriyeti ve demokrasiyi korumak için Chirac'a oy atarken, ellerini kirletmemek için lastik eldivenler, burun tıkaçlarıyla oy sandıklarının başına toplananlar belki ellerini kirletmediler ama Fransız devrimler tarihine bir leke daha sürdüler.

Fransa seçimleri bir gerçeği daha gözler önüne serdi. Troçkist olması bir yana, anti-kapitalist söylemleriyle yarı-legal, parti merkezi olmayan, liderleri bilinmeyen Troçkistlerin aldığı %10 civarı oyla aynı Fransız emekçilerinin kapitalizme karşı öfkelerini de göstermekte. Tüm Avrupa'da sertleşen sınıf mücadeleleri, kapitalizmin içine girdiği yeni evrenin, kitlelerin yaşamındaki bu devasa yıkım giderek Avrupa'yı bir devrimci durumun içine sokmakta. Bu devrime, devrimcilere de bir itilim kazandırmakta, güçlendirmekte. AB'nin refah ve sosyal adaletin en dengeli ülkesinde bile devrimin maddi koşullarını oluşturan sınıf çelişkilerinin servet ve sefalet ayrımının ne denli güçlü olduğunu 1 Mayıs'ta taşınan şu pankart özetlemekteydi: "4 Milyon İşsiz, 7 Milyon Yoksul, 2 Milyon Sefalet Ücretiyle Çalışan İşçi" bu, devrimin toplumsal koşullarının ne denli olgunlaştığını göstermekte. Devrimci güçler yükselirken karşı devrimi de yükseltmekte.

Paris'te 1 Mayıs'ta sokaklara çıkan 900 bin işçinin, emekçinin yürüyüşü yine faşizme karşı demokratik cumhuriyet ekseninden öteye geçemedi. Fransız tekelleri de Chirac'ı öne sürerek bu yükselen öfkeyi anti-faşist temelde tutarak kendilerini yönelecek öfkeden kendilerini korudular.

Fransız emekçilerin utandıkları geçmişlerinden ders almaları gerekmekte, devrimin toplumsal koşullarının olgunlaştığı tüm dünyada mücadeleyi sadece anti-faşist temelde tutup, faşizmi asıl doğuran neden olan kapitalizm ve tekellere yönelmedikçe ve bunu toplumsal bir devrime çevirmedikçe Fransız emekçileri kendi iktidarı yerine faşist Le Pen ile hırsız Chirac arasında tercih yapmak zorunda kalacaklar. Bugün utandıkları tarihlerine layık olmak istiyorlarsa 1 Mayıs'ta attıkları şu slogana kulak vermeleri gerekiyor: "Halk Elyse Sarayına".

Fransa'da cumhurbaşkanlığı seçimleri Fransız proletaryasının önüne iki seçenek sunuyor. Ya faşist Le Pen'lere karşı tekellerin temsilcilerini izlemek ya da tarihlerinden ders çıkartıp kendi iktidarlarını kurmak. Faşizmi bu şekilde sandıkta boğmanın yerine tarihin derinliklerine, bir daha çıkamayacak şekilde gömeceklerdir. □

11 EYLÜL Dünya Halklarını Değil, ABD EMPERYALİZMİNİ VURUYOR!

ABD emperyalizmi, artık belirgin bir şekilde açığa çıkan sıçramalı çöküş sürecini durdurmak; olmazsa, en azından yavaşlatmak için akıl almaz provakasyon, tehdit, şantaj ve komplo oyunlarına başvurmaya devam ediyor. Sadece emekçi sınıfları değil, tüm insanlığı tehdit yoluyla terörize etmeye, korku içinde düşünemez, hareket edemez, itiraz edemez hale getirmeye çalışıyor. Dünyayı nükleer bir savaşla tehdit etmek bu yöntemlerin en bilineni. Ancak bu tehdit sopasını kullanmak her zaman mümkün olmuyor. Mümkün olmadığı durumlarda bu sefer başka tehdit araçlarını, başka yöntemleri devreye sokuyor. Örneğin, New York'u besleyen su rezervlerinin yeterli önlem alınmadığı için "terör tehdidi" altında olduğu; ya da El-Kaide denen Amerikan beslemesi örgütün Amerikan topraklarında düşük güçlü nükleer silahlarla bir dizi patlama planladığı biçimindeki CIA kaynaklı haberler bu yöntemlerin bazılarıdır.

Yalan haber üretme merkezi olarak çalışan CIA, şimdi, yüksek binalara, apartmanlara saldırı düzenleneceğini, biyolojik silah saldırılarının gerçekleşeceği haberlerini bunlara eklemiştir. Kısacası, ABD emperyalizmi, bizzat kendi halkını, her an, her koldan saldırıya uğrayabileceği korkusuyla teslim almaya çalışıyor. Türkiye'ye karşı Mayıs'ın ortalarında "terörist saldırı" olacağı haberi de bu korku yaratma kampanyasının bir parçası olarak gündeme geldi.

11 Eylül SONRASI **ABD FİYASKOSU**

Binlerce sivil insanın ölümüne neden olan "11 Eylül" saldırılarının bizzat ABD tarafından tezgahlandığına kuşku yok. Başlangıçta dünya halklarında "bu kadarını kendileri yapmış olamaz" şeklinde oluşan düşünce, zaman içinde, duygusal atmosferin dağılması ve çeşitli kanıtların ortaya çıkmasıyla, yerini, "ABD'den başkası yapmış olamaz" düşüncesine bırakmaya başlamıştır.

ABD emperyalizmi, bu korkunç ve akıl almaz saldırıyı, kendi emekçi sınıfları, dünya proletaryası, devrim güçleri ve ezilen halklar üzerinde dizginsiz bir teröre zemin hazırlamak; emperyalist rakiplerini terör saldırısıyla tehdit ederek yola ge-

tirmek ve kendi hegemonyası altında tutmak için düzenlemişti.

11 Eylül saldırılarından hemen sonraki gelişmeler, ABD emperyalizmini amaçlarına ulaşmış gibi gösteriyordu. Gerçekten de, saldırıların dehşetiyle sarsılan Avrupalı emperyalistler ve Japonya, bir anda ABD emperyalizmi karşısında hizaya geldiler. ABD'nin dikte ettirdiği hiçbir karara itiraz etme gücünü göstermediler. ABD emperyalizmi ne dediyse, ne dikte ettirdiyse derhal kabul ettiler. ABD, bir anda emperyalist-kapitalist sistemin her sözü dinlenir, her isteği yerine getirilir efendisi oldu. Bu emperyalist gücün görüş ve önerileri doğrultusunda dünya devrimine karşı, "terörizmle savaş" adı altında uluslararası birleşik bir karşı-devrim cephesi oluşturdular.

11 Eylül saldırılarının yer aldığı dehşet havasından iyice yararlanan ABD emperyalizmi, emperyalist rakiplerini hizaya sokup denetimi altına aldıktan sonra, bir yandan Orta Asya'ya yerleşmenin ilk adımı olarak Afganistan savaşına girerken, öte yandan, dünya devrim güçlerine karşı dünyanın her yerinde bir saldırı başlattı. ABD, kısa sürede Orta Asya'ya yerleşti. Çıkarları açısından, dünya egemenliği açısından gerekli gördüğü ülkelere asker çıkardı; kimi bağımlı ülkelerde yeni askeri üsler açtı. Kendi topraklarında ilerici, demokrat, devrimci güçlere karşı cadı avı başlattı. Bir anda binlerce kişi gözaltına alındı, fişlendi, yabancı uyruklu onbinlerce kişi sınır dışı edildi. Avrupalı emperyalistleri aynı politikaları uygulamaya teşvik etti. Türkiyeli reformistlerin, "demokrasinin beşiği" diye hayran oldukları Avrupa'da Marks'ın kitabını taşımak bile gözaltı nedeni oldu.

Ancak, ABD emperyalizminin bu erken zafer havası uzun sürmedi. İlk fiyaskoyu, Orta Asya'ya yerleşmenin temel ayağı olan Afganistan'da yaşadı. Kendi beslemeleri olan Taliban to-suncuklarını kısa sürede iktidardan kovmasına rağmen, Afganistan'da egemenliğini bir türlü sağlayamadı. Bir yandan Afgan halkının emperyalist işgale karşı direnişi öte yandan Afgan egemen güçleri arasındaki bölünme, parçalanma, dağınıklık ve çıkar çatışması tırmanışa geçti. İlk haftalarda başarı sarhoşluğuyla erken zafer ilan eden ABD ve onun kuyruğundan ayrılmayan İngiltere, varlıklarını sürdürebilmek için halen asker yığmaya devam ediyorlar. Kukla hükümet ve onun başı Karzai, Kabil dışında söz geçirebilecek güce bir türlü gelemedi.

ABD emperyalizmi, ikinci fiyaskoyu dünya devrim güçleri karşısında yaşadı. Korku ve dehşet yaratarak terörize etmeye çalıştığı dünya devrim güçleri ABD'li emperyalistlerin beklemediği bir direnç gösterdi. ABD karşıtı hareket yayılarak güçlendi. Dünyanın dört bir tarafında milyonlarca kişi ABD'nin Afganistan savaşına karşı çıktı. "Küreselleşme Karşıtı" denen anti-kapitalist hareket milyonlarca insanı içine çekerek yayıldı. ABD düşmanlığı, başta Ortadoğu halkları olmak üzere bütün dünya halkları arasında güç kazandı. Emperyalizme ve kapitalizme karşı devrimci kitle hareketleri sönmek bir yana daha da alevlendi.

Üçüncü fiyasko ise Ortadoğu'da, Irak ve Filistin devrimi konusunda ortaya çıktı. ABD emperyalizmi, 11 Eylül saldırılarının yarattığı havayı arkasına alarak, Ortadoğu'da bir türlü sağlamlaştıramadığı egemenliğini sağlamlaştırmak ve sürdürmek için Irak'a saldırmaya; Filistin devrimini İsrail eliyle boğmaya kalkıştı. Fakat, bu iki amacına da ulaşamadı. 1991'de Körfez Savaşı'nın aksine, ABD, Irak'a saldırı politikasında bu sefer hiç kimseyi arkasına alamadı. ABD'nin Ortadoğu'daki sadık müttefikleri bile Irak'a saldırı için ABD'ye destek vermedi. Suudi Arabistan Krallığı, Ürdün Krallığı ve öteki Arap ülkeleri, kendi halklarından duydukları korku nedeniyle ABD'ye destek vermediler. Aksine, Arap Birliği Zirvesi'nde, Arap ülkeleri, Irak'a yapılacak saldırıyı kendilerine yapılmış olarak kabul edeceklerini açıkladılar. 11 Eylül'den sonra oluşturulan emperyalist ittifak ise, Irak'a saldırı söz konusu olduğunda paramparça hale geldi. Fransa, Almanya ve öteki Avrupa ülkeleri ABD'ye açıktan tavır aldılar.

Filistin devrimi ise ABD'nin Ortadoğu politikalarına tam bir darbe indirdi. İsrail'in katliamlarına intifadayı yükselterek yanıt veren Filistin halkı, ABD'nin Ortadoğu'daki egemenliği önündeki en önemli engel oldu. Filistin halkı uğradığı katliamların, çektiği acıların arkasında ABD'nin olduğunu görmeye kalmadı; aynı zamanda devrimi yükselterek bütün dünyanın bu gerçeği görmesini sağladı. Onun için, Filistin devrimiyle dayanışmak üzere dünyanın her yanında ayağa kalkan kitleler sadece İsrail'i değil, aynı zamanda Bush ve ABD'yi de hedef aldılar. Bir başka ifadeyle, Filistin devrimi ve Filistin halkıyla dayanışma eylemleri ABD ve İsrail karşıtı eylemler halinde geldi. Bu gerçek, ABD düşmanlığının halklar arasında hızla yayılmasını sağladı.

11 Eylül'den sonra, emperyalistler arasında oluşan ittifakı dağıtan bir başka etken ABD'nin İran, Irak ve Demokratik Kore Cumhuriyeti'ni "Şer Ekseni" diye nitelemesi oldu. ABD emperyalizmi, 11 Eylül sonrasında oluşan havadan aldığı güçle iyice pervasızlaşarak önüne geleni tehdit etmeye; en önemlisi de, dünya egemenliği konusundaki planlarını açığa vurmaya başladı. Bu planlar çerçevesinde, kendisine boyun eğmeyen ülkeleri, nükleer savaş dahil, her araçla tehdit etmeye başladı. Bu tehditler, Avrupalı emperyalistlerle ABD emperyalizmi arasındaki balayına son verdi. ABD, önce tehdit ettiği ülkeler tarafın-

dan alaya alındı, aşağılandı. Arkasından Avrupalı emperyalistler ABD'ye yüksek sesle karşı çıkmaya başladılar. Bu gelişme, 11 Eylül sonrası oluşan havanın sonu oldu.

Birkaç aylık süreye sığan bütün bu gelişmeler ABD emperyalizminin gerileme ve sıçramalı çöküş sürecinde kesintiye uğramadan ilerlediğini gösteriyor. Venezuela'da yaşadığı fiyasko ise bu süreci tüm yalınlığıyla ortaya çıkardı. Başka bir yerde değil, ama Latin Amerika'da, tezgahladığı bir darbenin işçi sınıfının ve emekçi halkların eylemleriyle bozguna uğratılması ABD emperyalizminin hayal bile edemeyeceği bir fiyasko oldu. Bütün dünyaya tehditler savuran, meydan okuyan, sonsuz egemenliğini ilana hazırlanan ABD emperyalizmi, burnunun dibindeki bir emekçi halktan hiç unutamayacağı bir şamar yiyordu. Bu şamar, ABD emperyalizminin tüm tehditlerinin kof olduğunu göstermeye yetti.

ABD EMPERYALİZMİ **Yeni 11 Eylül'ler** **PEŞİNDE**

Ne var ki, ABD emperyalizminin bu sıçramalı çöküş sürecine kolayca boyun eğeceğini, tarihsel yazgısının edilgen şekilde kabul edeceğini düşünmek büyük bir yanılğı olur. Bu emperyalist güç, şimdi belirgin şekilde açığa çıkan çöküş sürecini durdurmak en azından yavaşlatmak için bütün güç ve olanaklarını devreye sokacaktır. Tarihin akışına karşı olan bu çıkışın umutsuz olması önemli değildir. Emperyalizm en umutsuz halde bile, ayakta durma şansını denemeden edemez.

ABD emperyalizmi de bu şansını deneyecektir; bundan en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. Nitekim, şimdiki çabaları da bu yöndedir. Bu emperyalist güç, 11 Eylül sonrası yakaladığı havayı bir kez daha yakalamayı deneyecektir. Bunun hazırlıklarına şimdiden başlamıştır.

Su rezervlerinin terör tehdidi altında bulunduğunu, nükleer saldırı olabileceğini ilan etmesi, dev apartmanların havaya uçurulacağını duyurması, canlı bomba saldırılarının olacağını söylemesi, ABD'nin bu tür provakasyonları yapmanın hazırlığı içinde olduğunu gösteriyor. ABD'nin kendi halkına karşı bu tür katliamlara girişmeyeceğini düşünmek büyük bir yanılğı olacaktır. Kendi yaşamsal çıkarları söz konusu olduğunda, kendi halkı dahil, dünyanın dört bir tarafında, kendi çıkarlarının gerektirdiği herkese karşı en canice eylemlere girişmekten çekinmeyecektir. Dolayısıyla, CIA eliyle ABD'nin sıraladığı tüm tehditleri gerçekte kendisinin yapmaya hazırlandığı biçiminde anlamak ve öyle kabul etmek gerekir. Türkiye buna dahildir. Yani, ABD, Türkiye'ye yönelik büyük bir terörist saldırı olacağını söylüyorsa, ABD'nin böyle bir provakasyon hazırlığı içinde olduğunu görmek gerekir.□

İş Güvencesi ALDATMACASI...!

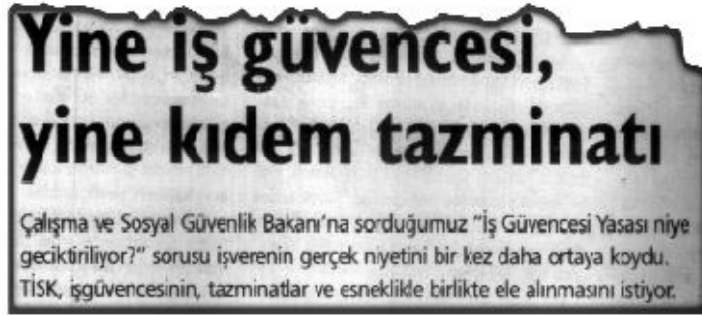
Hemen belirtelim ki işçilerin tüm kazanımları ve güvenceleri, işçi sınıfının bilimsel sosyalizm öğretisiyle donanmış, kendisi için sınıf olma kavgasına atılmış, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götürecek, demokratik halk devrimi ve kesintisiz sosyalizme varacak demokratik halk iktidarı sonucu oluşacak proletarya diktatörlüğüyle mümkündür.

Geçtiğimiz günlerde Ankara'da toplanan Türk-İş başkanlar kurulu "iş güvencesi" yasa tasarısının meclisten geçirilmesi için iki gün oturma eylemi yaptı. İki günlük oturma eyleminin ardından hükümet sözcülerinden "iş güvencesi" yasa

tasarisına ne hükümetin, ne de işverenlerin karşı olmadığını açıklayan Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan'ın yasanın parlamentonun gündeminde olduğunu ve parlamentoya ve arkadaşlarına güvendiğini, yasanın parlamentodan geçeceğini belirtmesi üzerine Türk-İş başkanlar kurulu bu durumu olumlu bir gelişme olarak değerlendirmiş ve eyleme son vermişti. Oysa Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) başkanı Refik Baydur, TİSK kongresinde "iş güvencesi" yasa tasarısını 1,5 yıldır parlamentoda tuttuğunu, işverenlerin çıkarlarını en iyi kendisinin koruyacağını övünerek açıklıyordu. Parlamentonun ne olduğunu, kimin çıkarlarını koruduğunu işçiler, emekçiler halklar yaşamdan öğreniyorlar. Daha açıkçası burjuva sınıf ve onun temsilcileri o kadar hayasızlaştı, o kadar fütursuzlaştılar ki TV ekranlarından en bayağı üsluplarla gerçeği kendi it dalaşlarında açıkça ortaya koyuyorlar. Geçtiğimiz hafta bir toplantıda konuşan Sabancı; "200 milyar dolar dış borcumuz var. Nerede para, ortada ne var; için biri" diyerek hükümete olan tepkisini dile getirmişti. Hükümet adına söz alan Yılmaz Karakoyunlu da "Evet Sayın Sabancı doğru söylüyor. 200 milyar dış borcumuz var para nerede, ortada ne var, için biri diyor. Doğru söylüyor. İçin biri ortada ikisi de Sabancı'nın ikiz kulelerindedir" diyerek adeta patronuna isyan etmiştir. Daha ne istiyorsunuz, ne yapsak size yaranamıyoruz dercesine... Evet gerçekten, ne yapsalar yaranamıyorlar. 15 günde 15 yasa çıkarsalar, özelleştirme (yağma ve rant) sendikasılaştırma, taşeronlaş-

tırma, esnek çalışma, tahkim, MAI, MIGA vb. vb. Ne yaparlarsa yapsınlar, işbirlikçi tekelci sermayeye yetmiyor, yetemiyor. Çünkü; emperyalist-kapitalist sistem bir bütün halinde çöküş içindedir. Emperyalist efendiler kendi çöküşünü geciktirebilmek için yeni sömürge ülkeleri ekonomik olarak ilhak ediyor ve

kendi çıkarlarına hizmet edecek memurlarını bu yeni sömürge ülkelere göndererek ekonomiden sorumlu bakan, başbakan yapabiliyor. Ekonomiden sorumlu bakan Kemal Derviş ne derse o oluyor... Çünkü Kemal Derviş her şey, hükümet, ordu vb. hiçbir şeydir. İşte işçiler, emekçiler böyle öğ-

reniyor. Teoriden yoksun olan kitleler, pratikten öğreniyor. Korumuza dönersek; "iş güvencesi" yasa tasarısı bir aldatmacadır. Çünkü; ne hükümetin, ne parlamentonun, ne partilerin bir güvencesi yoktur. İşbirlikçi tekelci sermaye ihtiyaç duyduğu anda işbirlikçilerine (ABD ve AB) başvurarak kendi çıkarları uğruna yapamayacağı katliam, başvuramayacağı demagoji ve aldatma yoktur. O bazen demokrasi havarisi, bazen en kanlı faşist diktatörlükleri gerçekleştirmek isteyebilir ve gerçekleştirebilir. Burada belirleyici olan sınıfsal çıkarlar, bilinç, örgütlülük düzeyi ve mücadele azmi ve kararlılığıdır. Yine belirterek geçelim. 12 Eylül faşist darbesi işbirlikçi tekelci sermayenin ve işbirlikçilerinin çıkarları uğruna gerçekleşti. Onlarca yılın kazanımları bir çırpıda ortadan kaldırıldı. Sendikalar, partiler, kitle örgütleri vb. Tüm bu yaşananlar, ezilen, sömürülen ve yaşamdan kovulan kitlelere pratik bir bilinç taşıdı. Bu nedenle ne orduya, polise, parlamentoya, burjuva partilerine, burjuva sendikalarına, hukuk, eğitim, sağlık, iş güvencesine, basınına, medyasına güven kalmamıştır.

İşbirlikçi tekelci sermayenin yapısal bunalımını aşmak için başvurduğu 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle başlattığı saldırı '90'lara gelindiğinde "topyekün savaş"a, iç savaşa dönüştü. İşbirlikçi tekelci sermaye için iç savaşı kazanmak bir ölüm-kalım meselesidir. Bu durum aynı şekilde ezilen, sömürülen işçi ve emekçi kitleleri için de böyledir. Saflar ayrılmış düşman güçler netleşmiştir. Görmek isteyen aklı başında herkes için bu durum

böyledir. İşbirlikçi tekeli sermaye açıkça ortaya koymuştur; “ya bizden yanassınız (devletten ve düzenden yana), ya karşımızdasınız” devrimden (düşmandan yana) durum bu kadar açıktır ve nettir. Bu durum, devrim ve sosyalizm diyenler içinde böyledir. Her türlü niyetten bağımsız olarak Ya Devrim Ya Ölüm. 12 Eylül 1980 darbesiyle başlayan ve bugün de süren bütün hükümet biçimleri iç savaşın kazanılmasına göre biçimlenmiş iç savaş hükümetleridir. DİSK’i düşman saflarda gören ve kapatan cuntta, Türk-İş’i yanına alarak saldırılarını kesintisiz sürdürdü. Şimdi sıra işbirlikçi tekeli sermayenin iç savaş hükümetiyle nihai saldırıyı yaparak zaferini ilan etmeye

geldi. “İş güvencesi” yasa tasarısı bu nedenle bir aldatmacadır. Türk-İş bu aldatmacanın en güvenilir figüranıdır. Çünkü; 12 Eylül faşist darbesini her yönüyle maddi, politik vb. destekleyen Türk-İş üstüne üstlük cuntta hükümetine Türk-İş yöneticilerinden Sadık Şide’yi, çalışma ve sosyal güvenlik bakanı olarak vererek cuntta hükümetini işçi sınıfı nezdinde meşrulaştırmış, işçi sınıfına ihanet etmiş, işçi sınıfını arkadan hançerlemiştir. Bu durum bugün de değişmemiştir. Türk-İş ve diğer burjuva sendikalar da işbirlikçi tekeli sermayeye hizmet için birbirleriyle yarışıyorlar. Tıpkı TİSK başkanı Refik Baydur gibi. Örnek mi verelim: DİSK başkanı Süleyman Çelebi; “DİSK’in geçmişten ders çıkardığını” söyleyerek uzlaşmacı bir anlayış benimsediklerini ve buna uygun pratik ortaya koyduklarını artık bilmeyen, görmeyen var mı? CHP’nin yöneticilerinden olan Süleyman Çelebi, bulduğu ilk fırsatta tekeli sermayenin partisi olan CHP’nin reklamını, propagandasını yapmıyor mu? O CHP ki, devletin kurucusu, cumhuriyetin bekçisi, devrimci katliamcısı değil mi? O CHP ki, Kemal Derviş IMF programının “Türkiye için bir şans” olarak gören ve destekleyen partinin proletarya içindeki ajanlarından başka bir şey olmadığını görmeyen, anlamayan işçiler var mı? Türk-İş yöneticilerinden Salih Kılınç; “Bu yasanın çıkacağı konusunu burada basın önünde ifade ettiler. İşveren temsilcisi de bu yasaya karşı olmadıklarını söylüyor. Onun için önümüzdeki yasama döneminde çıkacağıma emin olmak için teşekkür ediyor işçi adına” sözüne çalışma ve sosyal güvenlik bakanı “önümüzdeki yasama dönemi değil, bu yasama dönemi” diyerek cevap veriyor. İşte “işçi sınıfının işçi

adına” konuşan temsilcileri. Eğer kraldan fazla kralcı değilse, altında başka bir hinlik aramak gerekmez mi? Herkes biliyor ki hükümet, işbirlikçi tekeli sermayenin iç savaş hükümetidir. Ve tekeli sermayenin istediği şey; “iş güvencesi” yasa tasarısına karşılık kıdem tazminatının kaldırılmasıdır. Burada hükümet ve TİSK başkanının çıkmasını istedikleri yasanın amacı; kıdem

tazminatını ortadan kaldırmaktan başka ne olabilir ki?

Artık işçiler derhal harekete geçmelidir. İşçilerin ilk yapmaları gereken şey, kendi öz örgütlülükleri olan komite ve konseylerde örgütlenerek devrim ve iktidar için mücadeleye atılmak, burjuvazinin başlattığı “topyekün savaş”ı, iç

savaşı kazanmak için savaşmalarıdır. Bunun başkaca da yolu yoktur. Ya kendi geleceğini kurmak ve güvence altına almak için devrim ve iktidar, ya da kölece boyun büküp yaşamdan kovulma, çürüme, yozlaşma ve yıkım.

Artık proletarya kendiliğinden sınıf olmaktan çıkmalı, kendisi için sınıf olduğunu, kendisiyle birlikte tüm toplumu kurtuluşa götüreceği yegane, biricik öncü, temel devrimci güç olduğunu göstermelidir. Yoksa, Lenin’in sosyal demokratları eleştirirken söylediği gibi; “Bay V. V’nin düşüncelerini yineleyen “sosyal demokratların” (komünistlerin) kendiliğenciliği, ruble başına bir kapiklik artışın bile her türlü sosyalizmden ve siyasetten daha değerli olduğunu “gelecek kuşaklar için değil de kendi çocukları için savaştıklarını bilerek savaşmaları gerektiği” gibi kapiklikleri (kuruşları) her şey sosyalizmi hiçbir şey gören, bakan maaşı alan burjuva sendikacıların ve sosyal reformistlerin üç beş kuruşu işçileri burjuva düzene kölece boyun bükmeye zorlayan devrim ve sosyalizm düşmanlarından kurtulmalı, kendi birliklerinde örgütlenerek, geleceğini belirleme hakkını eline almalı, kendi sınıfsal bilincine inanmalı, kendini ve tüm ezilenleri, sömürülenleri kurtaracak savaşa atılmalıdır.

**BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!**

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) / İstanbul

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Ülkelerimiz zindanlarında devrimci tutsakların yüzlerce gündür devam eden Ölüm Orucu eylemleri kahramanlık destanları yaratarak sürüyor. Gençcik bedenler, ölümü yenerek, ölüme meydan okuyarak savaşı sürdürüyorlar. Gün 23 Mayıs 2002... Bir devrimci tutsağı, bir Ölüm Orucu savaşçısını daha güneşe uğurladık. TİKB davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Okan Külekçi. eyleminin 240. gününde Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde ölümsüzleşti. Faşizmin karşısında "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" şiarını haykırarak, zaferin yolunu göstermeye devam ediyorlar.

Yırtıyorlar zindan karanlığını... Parçalıyorlar zindan duvarlarını... "Biz Kazanacağız" diyorlar, kazanacaklar... KAZANACAĞIZ...

Sağlık durumları kötüleşen devrimci tutsaklara zorla müdahaleler edilmeye başlandı.

Şişli Etfal Hastanesi'nde bulunan DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı **Ahmet Özdemir**'e 22 Mayıs 2002 tarihinde, bilincinin kapanması üzerine zorla müdahale edildiği, müdahaleden sonra sağlık durumu hakkında net bir bilginin olmadığı,

Malatya Zindanında tek kişilik hücrede Ölüm Orucu eylemine devam eden DHKP-C davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı **Birsen Hoşver**'in sağlık durumunun ağırlaştığı, ellerini ve kollarını hareket ettiremediği, bilincinin gidip geldiği,

DMP'nin yayınladığı 20 Mayıs-1 Haziran Tarihli Cezaevi Raporu'ndan aldığımız bilgilere göre;

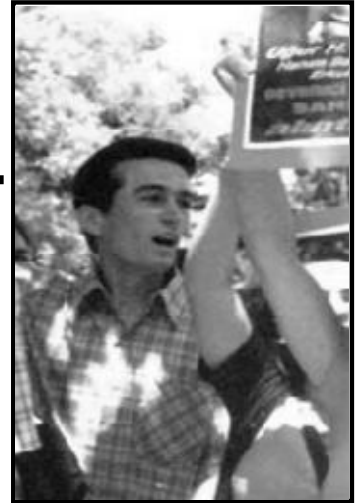
Serdar Güzel'in 20 Mayıs 2001 tarihinden beri Ölüm Orucu'nda olduğu, İzmit Devlet Hastanesi'nde tutulan Güzel'in günde 2 lt. sıvı alabildiği, kilosunun 35'e düştüğü, kollarında ve ayaklarında şişme ve ağrıların olduğu, unutkanlık sorunu yaşadığı, görmede zorluk çektiği, tek başına ihtiyaçlarını karşılayamadığı,

Kandıra Zindanında bulunan **Cihan Deniz Tarak**'ın; İzmit Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı, mide-sinin bulandığı, baş dönmesi, unutkanlık, sese karşı

Okan Külekçi ÖLÜMSÜZDÜR!

1997 sonrası tanıştığı devrimci mücadelede; Alnteri gazetesi dağıtıcısı olarak Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde çalışma yürütüyordu. 1998 seçimleri döneminde 1 Mayıs Mahallesi ANAP seçim bürosuna yönelik AFMK'nın yaptığı bombalama eylemi sonrası, eylemi gerçekleştiren devrimcileri bulamayan polis, o bölgede öne çıkan devrimcileri gözaltına almıştır. Okan Külekçi'de polisin bu operasyonunda gözaltına alınmış, tutuklanarak Ümraniye Zindanına götürülmüştür. Kısa süre sonra tahliye olan Okan Külekçi, dışarıdaki mücadelede yine yerini almıştır. 19-22 Aralık 2000 zindan katliamı sonrası zindanlardaki devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemine destek için dışarıdaki mücadele içinde hiç tereddütsüz yerini almıştır. 2001 yılı Şubat ayında tutuklanarak Kartal Zindanı'na, oradan da Tekirdağ Zindanına götürülmüştür. Gördüğü ağır işkenceler sonrası gittiği zindanda Ölüm Orucu eylemi gönüllüsü olmuştur. Eyleminin 110. günlerinde bilincinin kapanması üzerine zorla müdahale edilen Okan Külekçi, müdahale sonrası 7. ekip Ölüm Orucu savaşçısı olarak, yeniden Ölüm Orucu eylemine başlamıştır. Önce Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Okan Külekçi, oradan da Bayrampaşa Hastanesi'ne getirilmiştir. Ölümsüzleşen devrim savaşçıların elinden aldığı, işçi ve emekçi halkların kurtuluş, özgürlük ve devrim bayrağını, eyleminin 240. gününde ölümsüzleşerek ardından gelenlere devretmiştir.

duyarlılık vb. sağlık sorunlarının olduğu, **Erkut Cebeci**'nin; 26 Eylül 2001 tarihinden beri Ölüm Orucu'nda olduğu, yüzünde ve ağzında yaraların olduğu, ayakta duramadığı, ellerindeki derilerin soyulduğu, sese karşı aşırı duyarlı olduğu, gözlerinde kayma bulunduğu,

Sincan Zindanında bulunan Ölüm Orucu savaşçısı devrimci tutsaklardan **Kemal Yazar**'ın; tahliye edilmesi gerektiği yönünde Adli Tıp Kurumu Raporu olmasına rağmen tahliye edilmediği, yürüyemediği, bedeninin sol tarafında yoğun ağrılarının olduğu, sıvı alımında zorlandığı, karnında şişme olduğu, ayaklarının morardığı, **Fatma Bilgin**'in; ağzında yaralar olduğu, sıvı alımında zorlandığı, kaslarında erime olduğu, **Özlem Aydın**'ın; bacaklarının uyuştuğu, görmede zorlandığı, kalp ağrılarının olduğu, **Feride Harman**'ın; bacaklarının ve vücudunun sol tarafında uyuşmalarının olduğu, sol kolunu kullanamadığı, görmede zorlandığı, **Talat Şanlı**'nın şiddetli ishal ve kas ağrıları yaşadığı, görmede ve duymada zorluk çektiği, **Tanju Mete**'nin yoğun kas ağrılarının olduğu, görmede ve duymada zorluk çektiği, **Ser-**

dar Karabulut'un tüm vücudunda yoğun ağrılarının olduğu, ayaklarının şiştiği, uyumada zorluk çektiği,

Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde bulunan Ölüm Orucu Orucu savaşçısı devrimci tutsaklardan **Erkan Tepeli**'nin; Kandıra Zindanından İzmit Devlet Hastanesi'ne, oradan da Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne getirildiği, 11 Mayıs 2001 tarihinde beri Ölüm Orucu'nda olduğu, aşırı kilo kaybının bulunduğu, bacak ve kollarında aşırı şişmelerin görüldüğü, karın ve mide bölgesinde lekelerin olduğu, yüz derisinin döküldüğü, görmede aşırı zorluk çektiği, aşırı unutkanlık sorununun olduğu, tek başına ihtiyaçlarını karşılayamadığı, idrarını tutamadığı, idrarından zaman zaman kan geldiği, **Yusuf Polat**'ın; yaklaşık 4 aydır Ölüm Orucu eylemini Bayrampaşa Zindanında sürdürdüğü, midesinin bulandığı, ayaklarında ve bacaklarında ağrılarının bulunduğu, ayakta durmakta zorluk çektiği, aşırı unutkanlık sorununun başladığı, tek başına ihtiyaçlarını karşılayamadığı, öğrenilmiştir. □

Tutsak Ailelerinin “Anneler Günü” Eylemi

“Anneler Günü” dolayısıyla 12 Mayıs 2002 günü TUYAB'lı tutsak anaları ve yakınlarının oluşturduğu yaklaşık 30 kişilik bir grup, Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması düzenlemek istediler. Polisin çok yoğun “güvenlik” önlemleri aldığı eylem, anaların alkışlarla ve ellerinde karanfillerle Galatasaray Lisesi önüne gelmeleriyle başladı. Polisin baskısı ve kitleyi dağıtmak istemesi üzerine basın açıklaması okunamazken, basın metni eylemi izlemek için gelen basın çalışanlarına dağıtıldı. Polisin slogan atmalarına bile fırsat vermemesi üzerine aileler, dağılma kararı olarak toplu bir şekilde Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında birkaç kişi “anahtar” şeklinde kağıtların kuşlamalarını yaptılar. Kalabalık olarak yürümelerine de izin verilmeyen katılımcılar, polisin aralarından bir-iki kişiyi alacağı tehditlerini savurması üzerine dağılmışlardır. Polisin bu tavrına karşılık bir tutsak anası; “Bizler devrimci tutsak anasıyız. Çocuklarımız Ölüm Orucunda. Kazanana kadar onların yanında olacağız, haklı mücadelelerini savunacağız” şeklinde çevredeki insanlara konuşma yapmıştır. Eylem sırasında ve sonrasında gözaltına alınan olmamıştır.

Kaybedip Katletmekle TÜKETEMEYECEKSİNİZ!

Kapitalizm, içinde bulunduğu ekonomik ve politik krizlerin etkisi ile her dönem işçi ve emekçilerin, devrimin öncü güçlerinin karşısına gözaltına alma, işkence, kaybetme, katletme politikaları ile çıkmıştır. Devrimci mücadelenin ülkelerimiz topraklarına girdiği dönemlerden itibaren, Türkiye ve K. Kürdistan'da yüzbinlerce insanın faşist devlet tarafından gözaltına alındığı, binlercesinin katledildiği, yüzlercesinin ise hala “kayıp” olduğu somut bir gerçekliktir.

Faşizmin iktidarını korumak için başvurduğu işkence, gözaltında kaybedip, katletme politikaları işçi ve emekçilerin devrim ve iktidarı alma mücadelesinin sürdüğü her dönemde karşımıza çıkmaya devam edecektir.

Gözaltında kaybedilen devrimci, demokrat, yurtsever ve sosyalistleri anmak için İnsan Hakları Derneği tarafından 17-31 Mayıs tarihleri arasında çeşitli etkinlikler gerçekleştirilecektir. Bu amaçla 17 Mayıs 2002 tarihinde, saat 13:30'da Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yapılarak, faks çekme eylemi düzenlenmiştir. Eylemde postaneden gönderilen faksla, 2001 yılında Silopi'de gözaltına alınan Serdar Tanış, Ebubekir Deniz ve bu yıl gözaltına alınan Coşkun Doğan'ın “nerede!” olduğu sorulmuştur.

Aynı gün ve saatte zindanlarda yaşanan işkence ve tecriti işçi ve emekçilere duyurmak için aralarında TUAD ve TUYAB'lı ailelerinde bulunduğu 20 kişilik bir grup tarafından da basın açıklaması yapılmak istenmiştir. Polisin izin vermediği eylemde, aileler meclise ve çeşitli bakanlara mektup ve faks göndermişlerdir.

Eylem, mektup ve faksların gönderilmesi sonrası saat: 14:00 civarında bitirilmiştir. □

Operasyonlar, YOKOLUŞA GİDEN BİR SİSTEMİN SON ÇIRPINIŞLARIDIR!

İşbirlikçi-tekelci faşist devletin işçi, emekçi halklar ve onların devrimci öncü güçlerine karşı yürüttüğü “topyekün savaş” saldırıları devam ediyor.

İçinde bulunduğu ekonomik ve politik krizin bir sonucu olarak; işçi ve emekçiler bir taraftan açlık, yoksulluk ve sefalet koşulları altında “yaşamaya” mahkum edilirken, diğer taraftan da devrimci öncülerinden koparılmak istenmektedirler.

On yıllardır K. Kürdistan’da gerilla mücadelesi veren Kürt Ulusal Hareketi’nin içine düştüğü politik çevirmenin ve küçük burjuva ideolojisinin etkisi, gerçek barışın ancak savaşarak kazanılacağı perspektifinden uzaklaşması sonucunu doğurmuştur. “Barış” politikalarının bir sonucu olarak, yiğit Kürt halkının on yıllardır binlerce insanını ölümsüzlüğe uğurladığı mücadele tarihi, şimdilerde Kürt Ulusal Hareketi’nin silah bırakması ile birlikte teslimiyetçi bir tavır içerisine girmesine neden olmuştur. “Bağımsız ve Özgür Kürdistan” hedefiyle mücadeleye başlayan ve yürütülen gerilla mücadelesi ile faşist devlete önemli kayıplar verdiren bir hareketin yaptığı politik ve ideolojik hatalar, onu hızla yokoluşa sürüklenmektedir. Nitekim tüm bu yaşananlardan güç alan faşist devlet, işçi ve emekçi Kürt halkına daha da vahşice saldırmaktadır.

14 Mayıs 2002 günü Dersim’de bulunan Aliboğazi bölgesinde binlerce askerin ve gelişmiş silahların kullanıldığı bir operasyon başlatılmıştır. Burjuva medyada gün boyu verilen “flash haberler” ile her zaman olduğu gibi çarpıtma ve yalanlarla dolu demagojiler yapılırken, işçi ve emekçiler üzerinde baskı kurmak, korkutmak istenmektedir. Operasyon bölgesinde PKK’ye ait olduğu söylenen “patlamamış mayın ve mühimmat” gerekçe gösterilerek, “sivil halkın can güvenliği” için bölgeye giriş ve çıkışları durduran faşist devlet, kanlı ve katliamcı yönünü işçi ve emekçi halklardan gizlemek istemektedir.

Faşist devletin her türlü baskı, işkence, gözaltı, kaybetme ve katletme politikaları, her dönem işçi ve emekçi halklar tarafından boşa çıkartılmıştır. Kendi yokoluş sürecinin başlamış olmasından dolayı, bu kadar vahşice saldırmaktadır. İşçi ve emekçiler, tüm bu saldırılar karşısında daha kararlı, daha cüretli davranmalı, “İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir” perspektifini hedef olarak önüne koymalı, “Ya Kanlı Kavgalı Savaş, Ya Yokoluş / Ya Devrim Ya Ölüm” şiarıyla faşizme karşı savaşımını yükseltmelidir. □

Giresun’da KORKUNUN YAPTIRDIKLARI!

İşçi-Köylü Gazetesi’nden edindiğimiz bilgiye göre 13 Mayıs 2002 tarihinde TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından rehin alma eylemi gerçekleştirilmiştir. Giresun’un Yağlıdere ilçesinde DSP Espiye İlçe Başkanı Recai Zaim, Espiye Orman İşletme Müdürü İbrahim Külah, şoförü Ahmet Akbulut ve Soğukpınar Beldesi Belediye Başkanı İbrahim Akgün’ün rehin alındığı ve bölgede bulunan köylülere faşist devletin teşhirinin ve anti-propagandasının yapıldığı eylem TKP/ML TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı tarafından üstlenilmiştir. Bu eylemin yanısıra Orman İşletme Şefliği’ne ait bir deponun, iki aracın ve bir iş makinasının da yakıldığı bildirilmiştir. Başarıyla gerçekleştirilen eylem sonrası, rehinelere aynı gün geç saatlerde bırakılmışlardır. Özel Tim ve Jandarma tarafından gözaltına alınarak sorgulanan rehinelere ifadelerinin alınması sonrası, bölgede faşist devletin kolluk güçleri tarafından geniş çaplı bir operasyon başlatılmıştır.

Günler süren arama çalışmaları 16-17 Mayıs 2002 günü faşist devlet tarafından tam bir acizlik haline dönüşmüştür. Burjuva medyanın sütunlarına “Birbirlerini terörist sandılar: 2 şehit” şeklinde yansıyan haberler, faşist devletin kolluk güçlerinin içerisinde bulunduğu korkak ruh halini gözler önüne sermesi bakımından önemlidir. Giresun Valisi Ali Haydar Öner tarafından yapılan açıklamada; “Yağlıdere İlçesi Çıkrıkçı Yaylası yöresinde 16-17 Mayıs günlerinde, saat 24:00-01:00 sıralarında, terörle mücadele faaliyetlerini sürdüren güvenlik birimlerimizin arazi arama-tarama operasyonları sırasında, mücadele timlerinden bir unsurun, gece karanlığı ve sisli bir ortamda buluşma noktası dışında görülmesi üzerine, uyarıya müteakip açılan ateş sonucu, Jandarma Uzman Çavuş Erken Dedeoğlu ile Jandarma Onbaşı Hüseyin Demircan şehit olmuşlar, jandarma erler Murat Sucu ile Ferdi Ovalı hafif suretle yaralanmışlardır” denilmiştir.

Gerçekleştirilen bu eylem ve yaşananlar, faşizmin içinde bulunduğu korkulu ruh halini anlatması, silahlı mücadele ve propagandanın kitleler üzerindeki olumlu etkisini göstermesi bakımından önemlidir. □

ABD'nin DESTEK ARAYIŞLARI

ABD basını bir hafta önce El-Kaide'nin yeniden saldırı hazırlığında olduğunu ve zamanını bilememekle birlikte saldırının kesin olduğunu duyurdular. İstihbarat merkezlerinin bu konuda emin olduğunu söylediler. Hatta yeni ele geçirilen bir kasette İngiltere'nin de hedef olabileceğine dair bilgiler bulunduğunu açıkladılar. Bütün bu bilgiler tüm dünya basınına yansıdı.

Bunları değerlendirebilmek için önce 11 Eylül olayı ve sonrası gelişmelere kısaca göz atmak gerekir. 11 Eylül olayı ile birlikte ABD ortalığı ayağa kaldırmış, "Teröre Karşı Savaş" çılgınlıklarıyla Afganistan'a saldırmıştı. Diğer emperyalist ülkeler de, i-kiz kulelerin toz duman bulutu içerisinde ABD'nin peşine takılmak zorunda kalmışlardı. Fakat sonrasında tüm dünya anladı ki, Afganistan'a saldırı için 11 Eylül kullanıldı. Hatta ABD basınında dahi ABD'nin Afganistan'a yapacağı saldırıyı 11 Eylül'den 2 ay önce planladığı ve gerekli belgeleri de Bush'un 11 Eylül'den 2 gün önce imzaladığı ortaya çıktı. Şu an artık herkes biliyor ki, ABD Ortadoğu'daki zengin petrol ve doğalgaz yataklarını kendi hegemonyasına almak için savaş ve katliam yapmayı göze almış durumda. Yani 11 Eylül ve Afganistan bir başlangıç adımıydı sadece. Zaten son günlerde ABD'nin Afganistan'ın İran sınırına yakın bir bölgede askeri üs kurduğu anlaşıldı ve İran hükümeti alarma geçti. Ortadoğu'da ABD hegemonyasına karşı tehditlerden birisi de, Filistin Devrimi'ydı. Ortadoğu halklarına kötü örnek oluyordu. Filistin Devrimi'ni de, siyonist İsrail Devleti eliyle boğma çabasına girişerek ikinci adımı da attı. Sırada Irak var. Tam da Bush'un Irak'a saldırı için Avrupa (Almanya, Fransa, İtalya) ve Rusya'dan destek arayışına çıkacağı gündün bir hafta önce ABD'nin, El-Kaide'nin yeniden saldıracağı haberini tüm dünyaya propaganda etmesi, İngiltere'de Bin Ladin'in bir kasetinin deşifre edilip İngiltere'nin de hedefte olduğunun açıklanması bir tesadüf değildir. Amaç yeniden "terör" demagojisini yayarak Irak'a yapacağı saldırı için destek-onay almaya çalışma çabasıdır. "Hatta daha ileride Avrupa metropollerini de El-Kaide'nin hedefi haline gelebilir, saldırıya maruz kalabilir". Bunun için tüm dünya ABD'ye "teröre karşı savaş"ta destek vermelidir.

Hemen şunu belirtelim ki ABD artık inandırıcılığını yitirmiştir. Afganistan'da aldığı kolay onayı kendi hegemonyasını sağlamlaştırma-kurma doğrultusunda bir daha hiçbir zaman alamayacaktır.

Yaşanan son gelişmelerin politik-pratik yönü budur. Fakat kısaca da olsa tüm bu yaşananların temeline değinmemiz gerekiyor:

Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünyada köklü bir krize girmiştir. Ve bu krizi aşabilmek için tüm emperyalistlerin ortaklaşmaları;

- Tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi halkların çok daha yoğun bir sömürüye ve baskıya maruz bırakılması,

- Emperyalizmin denetimi ve kullanımı dışındaki tüm kaynakların emperyalizmin denetimi altına alınması, buna karşı o-

lan örgüt, parti, ulus, her ne güç olursa olsun devre dışı bırakılması.

Ortaklaşamadıkları yön ise bu el koyulan değerlerin hangi emperyalist tekellerin ve ülkelerin kasasına gireceği konusudur. Mesela ABD'nin "teröre karşı savaş" demagojisinin AB emperyalizmi açısından taşıdığı anlamı araştırarak rahatlıkla bir sonuç varabiliriz. 11 Eylül olayıyla birlikte zaten (Cenova, Prag, vb.) emperyalist merkezlerdeki anti-kapitalist gösteri ve eylemlerden bunalan AB ülkeleri hemen "terör"ü bahane ederek, baskı ve zor yasalarını çıkarmaya başladı. Evet AB açısından da "teröre karşı savaş" verilmeliydi. Ama bu AB emperyalizminin çıkarlarına ters düşenlerle sınırlıydı. Fakat ABD emperyalizminin Irak ve Ortadoğu'da kendi hegemonyasını kurması söz konusu olduğunda bu "teröre karşı savaş" olamazdı, abartıydı. Evet Saddam rejimi bir diktatörlüktü, yıkılmalıydı. Irak toprakları ve Irak halkı emperyalizmin denetimine girmeliydi ama, ABD emperyalizminin değil. Bunu engellemek için AB emperyalizminin tüm imkanlarını kullanması gerekiyor.

Bütün bunlardan çıkan sonuç önümüzdeki süreçte emperyalist-kapitalist sistemin krizini aşmak için işçi sınıfı ve emekçi halklara saldırılarının yoğunlaşacağı, sömürünün ve baskının tüm dünya halklarına en otoriter araçlarla dayatılacağı yönündedir. Ayrıca krizin verdiği baskıyla emperyalistlerarası çelişkilerin de derinleşerek büyüyeceği de kesindir.

Burada işçi sınıfı ve emekçi halklara düşen tarihsel sorumluluğu iyi kavramamız gerekiyor. Önümüzdeki süreç iç savaşların yaygınlaşacağı, ayaklanmaların tüm dünyaya yayılacağı, ateş çemberinden geçileceği bir duruma doğru hızla ilerliyor. Artık özel mülkiyetin ölüm çanları çalmaya başladı. Emperyalist dünya tarihinde hiç görülmedik bir direnişe ve saldırganlığa başvurmak zorunda kalacak. Bunu iyi kavrayıp, işçi sınıfının enternasyonalist dayanışmasını yoğunlaştırmak ve her ülkenin işçi sınıfının mücadele hedeflerini, kullanacağı araç ve yöntemlerini bu sürece göre oluşturması ve geliştirmesi zorunludur.

Ülkelerimiz işçi sınıfına düşen görev ise her türden burjuva ideolojisinin sosyal reformist ve oportünist parti ve örgütlerden ayrışarak devrim ve iktidar perspektifini açık ve somut bir şekilde ortaya koyan Leninist Parti'de örgütlenmek bunun ilk adımıdır.

Yeni evreyi ancak Leninist ideolojiyle kavrayıp doğru politikaları ve ona uygun araç ve yöntemleri kullanarak ülkelerimizde iktidarı alabilir, dünyayı değiştirebiliriz.

Dünya proletaryasının bir parçası olan ülkelerimiz proletaryası komite, konsey ve milislerde örgütlenerek Leninist Parti'nin öncülüğünde savaşarak Geçici Devrim Hükümeti gibi somut bir aygıtla Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı kurup sosyalizme yönelmek zorundadır. Yaşanan gelişmeler tüm dünya proletaryasına Leninizmi yeniden öğretecektir.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru / İSTANBUL

SEÇİMLER

BU SEFER BURJUVAZİYİ ALDATIYOR

Son günlerde burjuvazinin ve sosyal reformistlerin hemen hemen tartıştıkları tek bir konu var. O da seçim. Burjuva kesimin büyük bir çoğunluğu, mevcut hükümetin halk önünde büyük bir güvensizlik yarattığını, hükümet başkanının yani Ecevit'in bırak halkın sorunlarını çözmeyi, kendi ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz durumda olduğunu, bir an önce istifa etmesi gerektiğini ve yeni bir seçim olması gerektiğini peş peşe yaptıkları açıklamalarla duyurdular.

Diğer yandan sosyal reformistler de her zaman yaptıklarını ve söylediklerini seçim tartışmalarında tekrarlayıp durdular. Onların seçim istemesinin sebebi ise iş, ekme, adalet ve barıştı. Onlar da halkı bu talepler için seçim havasına sokmaya çalışıyorlardı. Kısaca özetleyecek olursak, hükümetin dışında hemen hemen tüm burjuva ve yasal reformist partilerin kapitalizmin içine girdiği bunalımdan kurtulması için acil bir erken seçim istediklerini görebiliyoruz.

Burada yanlış anlaşılmasını gereken bir durum var o da burjuvazinin seçim istemesinin sebebinin mevcut kapitalist düzen olmadığıdır. Tam tersine burjuvazi, kapitalizmi bir gün daha fazla yaşatmak için bugün böyle bir istekle halkın gözünü boyamaya, kendisi de sistemden rahatsızmış gibi gösterip bir seçimle biraz daha zaman kazanmaya, ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Peki halkın gündeminde seçim konusunda ne düşünceleri var. Bir de onların ne istediklerine bakmak gerekiyor.

Geçtiğimiz günlerde İzmir'de yerel de olsa halkın tepkisini ölçmek açısından bize örnek olabilecek bir seçim yaşandı.

İzmir'in Kemalpaşa ilçesine bağlı olan Armutlu Beldesi'nde belediye seçimi için tüm burjuva ve yasal reformist partiler a-deta seferber olmuşlardı. Tansu Çiller'inden Mesut Yılmaz'ına, Reca Kutan'dan Deniz Baykal'ına kadar tüm burjuva parti liderleri seçim çalışmalarına bizzat katılarak halktan oy istemeye gelmişlerdi. Tabi her zamanki gibi sosyal reformistlerin temsilcileri de oradaydılar. Onlar da halktan oy istemeye gelmişlerdi. Ama yanlış giden birşeyler vardı. Çünkü her zaman meydanları dolduran halk, sanki onlar oraya hiç gelmemiş gibi günlük

yaşamlarını sürdürüyor, onları gördüğü yerde yolunu değiştirerek tanımamazlıktan geliyordu. Hatta öyle bir olay yaşanmıştı ki, burjuva partilerin temsilcileri küçük dillerini yutmuşlardı. Her seçimde olduğu gibi burada da halka bir şeyler vermeleri gerekiyordu. Çünkü başka türlü halk toplanamıyor, onlar da seslerini duyuramıyorlardı. Bunları düşünüyor olacaklar ki, halkın toplanacağı meydana bir dana getirip kesmişlerdi, orada halka dağıtacaklardı. Ama halk sanki eti almamaya yemin etmişti. Saatler geçiyor bir türlü kimse gelip bir parça et almıyordu. Kasabın biri daha fazla dayanamıyor olsa gerek, eti alıp dükkanının vitrinine koyuyor.

Günler böyle akıp gidiyordu, yeni bir çözüm bulmuşlardı. Madem halk buraya gelmiyor, biz de evlerine, işyerlerine gidelim, nasıl olsa onları orada buluruz. Hem şimdi biz onların peşinden gidelim ki, onlar yıllarca peşimize takılsınlar. Ve böylece başladılar ev, kahvehane, işyeri ziyaretlerine. Ama yine olmuyordu, çünkü çalınan her kapı suratlarına kapatılıyor, gidilen her kahvehane boşalıyordu. Halka bir söz dahi vermeden seçim günü gelmişti.

O gün de aradıklarını bulamamışlardı. Seçmenlerin %70'i sandıklara gitmeyerek tepkilerini gösteriyordu. Evet, burjuvazi yerel de olsa halktan gelen tepkinin farkındaydı. Halk artık seçimlerin kurtuluş olamayacağını, yaşamlarında hiçbir değişiklik yaşanmayacağını, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin daha da büyüyeceğinin farkına varmıştı.

Burada Leninistleri kutlamak gerekiyor. Seçim çalışmasının başladığı ve sona erdiği güne kadar yoğun bir şekilde halka, "Seçimleri Boykot Et, Kurtuluş Seçimde Değil Devrimde, Çözüm Halk İktidarında, İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir" bildirileri yoğun bir şekilde dağıtılmış, kuşlama ve yazılmalar yapılmıştı.

**YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
ÇÖZÜM SEÇİMDE DEĞİL DEVRİMDE!
KURTULUŞ SOSYALİZMDE!**

İktidar İçin Mücadele Birliği Okurları / İZMİR-Armutlu

TÜM-BEL SEN'DEN ÖZELLEŞTİRME KARŞITI EYLEM

17 Mayıs Cuma günü saat 12.55'te özelleştirmelere karşı bir eylem yapıldı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı Sakarya Caddesindeki eylemde "Özelleştirmeye Hayır", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" pankartları açıldı. "Yılınlık Yok Direniş Var", "Direne Direne Kazanacağız", "Yeter Artık Söz Emekçinin", "Emekçiye Değil IMF'ye Barikat", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Yürüyüş Hakkımız Engellenemez", "Barikat Kalksın, Yürüyüş Başlasın", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganları atıldı. Kitle Ziya Gökalp Caddesi'ne yürümek isteyince önü polis barikatıyla kesilerek dağılmaları için uyarı yapıldı. 13.15'te uyarıya karşı dağılmayan kitle protesto için oturma eylemine başladı. Alkışlarla "Özgürlük

Mahkumları" adlı türkü söylendi. 10 dakika sonra ikinci uyarının yapılmasıyla "Yüklen Emekçi Kazanacağız", "Emekçiye Değil Çetelere Barikat", "İşte Direniş, İşte KESK", "İşte Sendika İşte Tüm-Bel Sen", "Yetkiler Halkın Yaşasın Toplu Sözleşme", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır", "Yetkiyi Kaldır, Yaşasın Toplu Sözleşme", "Yasa Önlensin, Sözleşme Yapılsın", "Ulaşım Hakkımız Engellenemez", "İş, Ekme Yoksa Barış da Yok", "Yaşasın Toplu Sözleşme Yaşasın Grev", sloganlarını attılar. Saat 13.40'ta barikatın kalkmasıyla grup, Ziya Gökalp Caddesine doğru yürüdü. Fakat caddeye girişte yine barikatla karşılaştı. Sloganlarla konuşmalarla saat 14.00'te eylem sona erdirildi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru/ANKARA

Limter-İş Sendikası ile RÖPORTAJ

16 Mayıs Perşembe günü, Limter-İş Sendikası jandarma tarafından basılan ve sendika Genel Başkanı Kazım Bakış'ın basının sırasında kelepçelenerek gözaltına alınmasının ardından aynı gün akşam saatlerinde kendisinin de evi basılarak buradan gözaltına alınan sendikanın Genel Sekreteri Hacı YAPICI ile Yonca Tersanesi grevi ve sonrasında yaşanan gelişmeler üzerine görüştük:

İktidar İçin Mücadele Birliği: Öncelikle Jandarmanın sendika merkezine baskın düzenleme gerekçesi ve baskının nasıl gerçekleştirildiği hakkında bilgi verir misiniz?

Hacı YAPICI: Tersanede yaşanan bir olay sonucunda işveren ve adamların savcılığa suç duyurusunda bulunuluyor. Savcılık da bunun üzerine iddiaları araştırmaya bile gerek duymadan "adam yaralamaya azmettirmek"ten gözaltına alınmamız için emir veriyor. Suç duyurusunda bulunanların verdikleri ifadeye göre bu olayı sendika tertiplemiş. Bunun üzerine jandarmalar 16 Mayıs'ta sendikaya baskın düzenleyerek Genel Başkan Kazım Bakıcı'yı kelepçeleterek gözaltına alıyorlar. Ardından aynı günün akşamı 24:00-03:00 saatleri arasında Genel Başkan Vekili Hakkı Demiral, ben ve 4 arkadaşımızın evi basılıyor. Üçü yönetici 5 kişi ifadeleri alınana kadar Tuzla Karakolu'nda bekletilip, 19 Mayıs'ta öğle saatlerinde savcılıktan serbest bırakılıyor. Bunların öncesinde Mustafa Eren (işçi) arkadaşımızın evine tehdit telefonları açılıyor. Ayhan Okur'un (işçi) evine 1 minibüs dolu su insan gelerek tehdit ediyorlar.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Yonca Tersanesi'nde grev aşamasına nasıl gelindi, örgütlenme çalışmalarına başladığımız 1999 yılından grev pankartının asıldığı 26 Nisan tarihine kadarki süreci genel hatlarıyla özetler misiniz?

Hacı YAPICI: Çalışmalarımız Yonca Tersanesi'nde 1999 yılı Mayıs ayında başladı. Temmuz başında üyeliğe dönüştü. O sıralarda 80 işçi çalışıyordu ve büyük çoğunluğu sendikaya üye oldu.

Tabii işverenin bunu haber alması uzun sürmedi. Ve derhal harekete geçerek çalışmalara öncülük eden 8 arkadaşımızı işten attı. Biz de bunun üzerine aynı gün direnişe geçtik. Direnişimiz 60 gün kararlılıkla sürdü. Üye olan arkadaşlar üretim yapmazken, içeride çalışan arkadaşlar da iş yavaşlatma vs. yöntemlerle bize destek oluyorlardı. Ancak direnişimiz 60. günlerinde 17 Ağustos depreminin yaşanması üzerine arkadaşlarla görüşerek eylemimize bir süre ara vermeyi kararlaştırdık. TİS yapma hakkı için başvurduk. İş mahkemelerini kazandık. Dava yargıtaya gitti. İşveren ise bu sırada işyerinde çalışan memurları, özel güvenlik görevlilerini vs. işçi olarak gösteriyor, çeşitli ayak oyunlarına girişiyor. Yargıtay lehimize karar alıyor.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Yargıtay'ın kararından sonra işverenin bu-

na tepkisi nasıl oldu?

Hacı YAPICI: İşveren uzayan yargı süreci boyunca giriştiği ayak oyunları sonucunda, biz hemen o gün grev kararı alsak dahi işlerini aksatmamak için kendi hazırlığını yapıyor. Biz direnişe başladığımız zaman o da taşeron işçileri fabrikaya alma hazırlıkları yapıyor.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Peki işverenin sınıf bilincini yansıtan bu "uyanık" manevralarına karşı sizler direnişinizin başarıya ulaşması için neler yaptınız?

Hacı YAPICI: Sendikaya üye olan iki arkadaşımız işe gittikleri gün daha kart basmaya hazırlandıkları sırada kendilerine yukarıya çıkmaları gerektiği söyleniyor. Görüşmeye çıkan arkadaşlarımıza işveren tarafından işlerinin daraldığı için onlara ihtiyaç kalmadığı söyleniyor. Tabii biz bunu ciddiye almadık. İki arkadaş da sendika üyesi kişilerdi. Buna itiraz ettik. Patron da tepkiler üzerine işçilerin işe alınacağını ama bunun işçilerin isteğiyle olacağını söyleyerek üzerinde çalışanların adının olduğu bir listeye işe alınmalarını isteyenlerin +, istemeyenlerin - atmasını istiyor. Tabii bütün üyeler alınmaları yönünde seçim yapıyor. Ve sabah sendikalı tüm arkadaşlar kapıda polis yığınağıyla karşılanıyorlar. Çünkü sendika üyesi olduğu "ortaya çıkan" işçiler hemen o gün işten uzaklaştırılmış habersizce. İşveren neler yaşanacağını iyi hesap etmiş olmalı ki, güçlü bir polis yığınağı kurmuş. Bizler fabrikaya girmeyip önünde beklemeye başlıyoruz ve tam da bu sırada işverenin boş durmadığını bu süre içinde taşeronla anlaşip onları içeriye sokmaya çalıştığını görüyoruz. Buna izin veremedik, zaten vermedik de. Bizim uyarı ve konuşmalarımız sonunda taşeronlar içeri girmekten vazgeçti ama işveren kararlıydı. O arada arbeye çıktı ve kendisi emekli asker olan Yıldray Özen, özel güvenlik elemanlarına silahlarını kullanmalarını emretti. Bunun üzerine dört güvenlik elemanı işçilere kurşun yağdırmaya başladı. 2 yöneticimiz ve 8 işçi yaralandı. İlçe emniyet müdürü sendika başkanı ve işverenle görüşerek arabuluculuk yapmaya çalıştı. Ancak üç kez yapılan girişim sonuçsuz kaldı. En sonunda İlçe emniyet müdürü bizlerin haklı olduğunu söylemek zorunda kaldı. Çünkü yasal olarak her şey bizim lehimizeydi.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Yasal olarak diyorsunuz, yani sistemin çizdiği sınırlar içinde yasal olan ve kendi çıkarlarına dokunduğu an istedikleri gibi oynadıkları, değiştirdikleri yasalar çerçevesinde?

Hacı YAPICI: Bizler de ilk başlarda gerçekten samimi olarak haklılığımızı gördüklerini düşündük.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Peki bu size mantıklı geliyor mu?

Hacı YAPICI: Tabii ki gelmiyordu. Bu yalnızca bir oyalama imiş. Biz de sonra karşılaştığımız durumla bunun farkına vardık.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Neler oldu?

Hacı YAPICI: Direniş süresi içinde işveren hilelere başvuruyor. Yonca Teknik Yatırım A.Ş.'nin bulunduğu adreste Yonca Adi ortaklığı yapmış. Sonuçta aynı adres, aynı patron. Ama kağıt üzerindeki bu oyunlardan sonra, önceleri haklılığımızı savunan emniyet yetkilileri 2 Mayıs günü ellerinde bu kağıtlarla gelerek taşeronların engellenmesinin hukuksuz olduğunu söylediler. Bizler de 3 Mayıs'ta tekrar işyeri önüne gittik. Grev kırıcıları polis gücüyle içeri girdi. Şu anda işyerinde %30 civarında üretim yapılıyor. Bizim bu konudaki itirazımız ise henüz cevaplanmadı.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Yaşananlardan çıkan genel bir sonuç var: Sendikalar işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik istemlerini karşılayamaz duruma gelmişlerdir. Bir çok durumda bırakan gelişmenin önünü açmayı, gelişmeye giden yönü dahi tıkadıklarını görüyoruz. Sizce bunlar neden kaynaklanıyor ve nasıl aşılabılır?

Hacı YAPICI: Sendikal hareket gerilere düşmüş durumda, 12 Eylül sonrası yaşananların bunda büyük etkisi var. İşverenlerin istedikleri yasalasıp, işçilerin önüne barikat oluyor. Bunun yanında sistemle barışık bir sendikal anlayış var, sendikaların birçoğu mevcut üyelerini dahi kaybetmekten kaçınıyor. Sendikaların büyük kısmı ekonomik anlayışla hareket ediyor. Bu nedenle mücadeleleri kalıcı olmuyor. Sendika, sınıfı siyasal, politik olarak eğitecek örgütlenmelerdir, okullardır. Ancak sendikalar bu konularda bir şeyler yapmak istemiyor, bir şeyler yapmak zorunda kaldıklarında da ekonomik taleplerin ötesine geçemiyorlar. Burada işçilere önemli görevler düşüyor, sarı sendikaların bürokrasisini aşıp sözlerini dinletebilecek yönelimlere girmeleri gerekiyor. İşçi birlikleri, işçi komitelerinin yeri burada çok önemli. Tabanda büyük kıpırdanmalar var, hatta fırtınalar kopuyor ama bu sendika bürokrasisine takıldığı için adım atılmıyor. Göstermelik eylemlerle bu tepkisel geçiştiriliyor. Bugün Türkiye'de örgütlü işçi değil sendikal işçi var.

İktidar İçin Mücadele Birliği: 19-22 Aralık 2000 tarihlerinde işçi sınıfının ve ezilen halkların öncüleri olan devrimci tutsaklara yönelik bir katliam gerçekleştirilmiş ve tüm toplum teslim a-

lınarak, sınırsız bir sömürü hayata geçirilmek istenmişti. Şimdi ise hem içeride devrimci tutsaklara hem de dışarıda emekçi sınıflara yönelik saldırılar yoğunlaşarak artmakta. Bu bağlamda bakıldığı zaman yaşananları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Hacı YAPICI: Gerçekleştirilen katliam tüm topluma verilmek istenen bir gözdağıydı. Katledilenler halkın içinden çıkmış, kendi çıkarları için değil toplumun çıkarları için mücadele eden devrimci kişilerdi. Bunu bilen sermaye, yaşadıkları yıkımdan dolayı bir ışık arayan kitlelerin devrimci kesimlere yönelmesini engellemek için bu katliamı düzenledi. İnsanların tüylerini ürperen katliama karşı yapılmak istenenler sendikal anlayışa takıldı. Sendikalara getirilen engelleri birçoğu aşamadı. Buna karşı duranlar ise geniş örgütlülükler sahip olmadıkları için ciddi bir kesimi ayağa kaldıramadılar.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Hacı YAPICI: Tuzla Havzası binlerce insanın kölece koşullarda sendikasız, sigortasız, iş güvencesiz çalıştığı bir bölge. Bizim burada kararlılık yürüttüğümüz çalışmalar ve bugün geldiği aşama elbette çevredeki tüm işverenlerin uykularını kaçırdık, sömürülen binlerce işçinin gözünde de bir umut oluyor. Birçok işçi greve büyük ilgi gösterdi. Bunun dışında sendikal örgütlenmeyle birlikte kayıt dışı çalışmanın ortadan kalkacak olması ve patronların yolsuzluklarının ortaya çıkacak olması da işverenlerin kaygılandığı konulardan. Aslında onlar olacaksa da bizim çizimizde bir sendika olsun sarı sendika olsun diyorlar. Bu yüzden bizim üzerimize daha fazla geliyorlar. Sendikamız 2 kez molotoflandı. Sendika yöneticilerimiz, işçiler defalarca gözaltına alındı. Ancak sözümüz var, bizim ömrümüz görmeye yetmese de Tuzla Havzasına sendikayı sokacağız.

İktidar İçin Mücadele Birliği: Teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz...

Hacı YAPICI: Duyarlılığınızdan dolayı biz de teşekkür ediyoruz...□

Madrid'de Küreselleşme Karşıtı Eylem

Kapitalizmin son aşaması tekellerin gelişiminin son dönemi, "küreselleşme" olarak karşımıza çıktı. Emperyalist tekellerin pazar, ucuz işgücü, ucuz hammadde ihtiyacı ve

vergi yükü sorununu çözerek düşük maliyetle üretim yapma ve en karlı şekilde satma amaçları ile ortaya çıkan küreselleşme, işçi ve emekçi sınıfların yalnızca kendi sermayeleri tarafından değil, tüm emperyalist ülkelerin sermayeleri tarafından sömürülmesini ortaya çıkardı. Sovyetler Birliği'ndeki sistem değişikliği, Berlin duvarının yıkılması vb. bu süreci hızlandırdı ve kapitalizm "nihai" zaferini ilan ederek "küreselleşme" adı ile sömürüsünün önündeki tüm "engel"leri kaldırmak için kollarını sıvadı.

Emperyalizmin bu "küresel" saldırısı, beraberinde "küresel" bir başkaldırıyı getirdi. Son yıllarda tüm dünyada işçi, emekçi ve sosyalistler enternasyonal bir dayanışma ile emperyalist tekellere ve kurumlara karşı eylemlere başladılar. Prag, Seattle, Cenova gibi tüm dünyada gündeme damgasını vuran "küresel" eylemler yapıldı. İlk eylemlerle gücünü gören, toplantıları iptal ettiren eylemciler, her eylemde "küreselleşme"ye ve kapitalist sisteme karşı olduklarını tüm dünyaya duyurdular.

Bu eylemlerin sonucusu 19 Mayıs'ta, yapılan Avrupa Birliği-Latin Amerika zirvesini protesto etmek için İspanya'nın başkenti Madrid'de düzenlenen eylemdi. 100 bin işçi, emekçi ve gencin katıldığı eylemin ana konusu "Latin Amerika Ülkelerinin Sömürülmesine, Savaşa ve Avrupa Kapitalizmine Hayır" idi. On binlerce emekçi ABD'ye, AB'ne karşı sloganlar attı. Eylemde pankartların yanı sıra Filistin, Küba bayrakları ve Hugo Chavez resimleri ile de dünyada yaşanan sosyalizm ve özgürlük mücadeleleri de gündeme getirildi.□

SERMAYE SINIFININ İSTANBUL YAKLAŞIMI SALDIRISI

Son haftalarda sermaye sınıfının gündeminde “İstanbul Yaklaşımı” var. Dünya Bankası(DB) ve Türkiye Bankalar Birliği(TBB)’nin ortak çalışmalarıyla yürütülen bu program, sermayenin önündeki tüm mali pürüzleri ortadan kaldırarak tam hızla karlılığını arttırmayı planlıyor.

Tasarruf tedbirleri adı altında asgari ücreti, toplu iş sözleşmelerini, maaşları açlık sınırının çok altında tutan, tarım üreticilerinin sübvansiyon, destekleme alımı, taban fiyatı vb. mali desteklerini kaldıran, kamu harcamalarını “kısılan” devlet, bu program uygulamaya konulduğunda “kısıtıldığı” harcamalarını sermaye sınıfına aktaracak. Özellikle son bir ayda gündemden inmeyen Bölge Müdürlüklerinin kapatılması, işçi ve memurların zorla emekli edilmesi, işten çıkarılması konularında kamu harcamalarının kısılanması zorunluluğu gerekçesi ile hiçbir taviz vermeyen, bu yolla onbinleri yaşamdan kovan devlet, sermaye sınıfının zor durumdaki şirketleri kurtaracak olan İstanbul Yaklaşımı’na yeşil ışık yakıyor.

Bugünlerde sonlanacak olan İstanbul Yaklaşımı’nda DB Özel Sektörü Ira Liebermann ve heyeti ile TBB İstanbul Yaklaşımı Teknik Komitesi arasında yapılan görüşmelerde İstanbul Yaklaşımı’nın finansman modeli ve çerçevesi belirlendi. Türkiye’de çok sayıda kredi sorunu olan firma olduğunu, bu yüzden görüşmelerin uzun sürdüğünü, bu karmaşık durumu çözmek için çaba sarfettiklerini açıkladılar.

Binlerce işçi ve emekçinin “kamu harcamalarının kısılanması” amacıyla sokağa atılacağı bugünlerde uygulanacak olan İstanbul Yaklaşımının kapsamı genel olarak şöyle:

- Şirketlerin bankalara ve devlete olan kredi borçlarının ya tamamen kapatılması ya da şirket için çok uygun vadeye yayılması,
- Büyük ve küçük şirketlerin kredi borçlarının devlet ta-

rafından satın alınarak riskin üstlenilmesi,

- Büyük şirketlerin riskini devletin üstlenmesine karşın riskin bankaların bilançosunda kalmaya devam etmesi ve firma düze çıktığında borcunu bankaya ödemesi,
- İcra İflas Kanunu, Vergi Kanunu ve Karşılıklar Kararname-sinin değiştirilmesi,
- Küçük şirketlerin borçları için “Varlık Yönetimi Şirketi”nin kurulması, bu şirketin krediyi satın alması ve bu yolla küçük şirketlerin kredi borçlarının kapatılması.

Kredileri kapatmak için ihtiyaç duyulan finansmanı karıştılamak için de üç yol öneriliyor:

- Bankadaki munzam karşılıkların bir kısmının şirkete geri aktarılması,
- Yurtdışından finansman bulunması,
- İşsizlik fonundan şirkete para aktarılması.

Hazırlanan programdan da anlaşılacağı gibi, İstanbul Yaklaşımı’nın temel amacı büyük şirketleri zor durumdan kurtararak güçlendirmek, bu arada küçük şirketlerin borçlarını üstlenme yolu ile bunları denetim altına alma hatta yok etme, kanun değişiklikleri ile vergi yükünden kurtulma, gene bir yük olarak gördükleri işsizlik sigortası fonunu tekrar şirketlere geri döndürme gibi yollarla sömürüyü ve karlılığı arttırmak.

İşbirlikçi teknelci sermayenin son ekonomik krizde aldığı yararın iyileştirilmesi amacıyla aradığı çıkış yollarından biri olan İstanbul Yaklaşımı’nın bu nitelikleri iyi görülmelidir. Ve devletin bu programa yaklaşımının olumlu oluşu da, TC’nin kimin devleti olduğunu bize çok net göstermektedir.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru / İSTANBUL

Kurtarma programı hazır

AVUKATLIK(!) SINAVI

Kapitalizmin en asalak, en yoz, en çürümüş ve en son aşaması olan tekelci aşamaya ulaşmasıyla birlikte, tekeller dışında kalan tüm toplumsal katmanlar, gittikçe artan bir hızla yoksullaşmaya ve proleterleşmeye başladı. Kapitalizm ilk evrelerinde daha çok işçi ve emekçileri yoksulluğa, açlığa, işsizliğe iterken, bu son aşamasında üretimin yoğunlaşmasıyla teknik elemanlar, küçük hatta orta burjuvaziyi bile tehdit eder hale geldi. Özellikle yaygınlaşarak artan işsizlik, kapitalizmin temellerine konulmuş bir dinamiti andırıyor. İlk dönemlerde işçi ücretlerini düşürmenin karı arttırmanın bir yolu olarak kullanılan “yedek emek ordusu”, kapitalist üretim ilişkilerinin evriminin ulaştığı bu son aşamada inanılmaz ve önlenemez boyutlara ulaşarak, kapitalist sistemin varlığını tehdit eder hale geldi. Tekellerin kar güdüsünün, işçileri, emekçileri, teknik elemanları, küçük üreticiyi vb. işsizliğe ve onun doğal sonucu olan açlığa mahkum etmesi, tüm katmanları büyük bir hızla sistemin dışına itiyor, sisteme karşı patlamaya hazır bir bomba durumuna getiriyor.

Özellikle TC gibi bağımlı yeni sömürge ülkelerde, işsizlik-kar kısır döngüsü katlanarak ve çözülemez bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Türkiye tekelci kapitalizminin bu sorunu çözülebilecek yeterlilikte olmaması, onu ancak geçici çözümlerle varlığını biraz daha uzatabilecek önlemler almaya zorluyor. Bu önlemlerin başında boş vaatlerle oyalama, insanları beklenti içine sokarak sistem içinde tutma yöntemi yer alıyor.

Burjuva devlet aygıtının bürokrat ve teknik eleman ihtiyacını karşılayan “eğitim kurumları”, son dönemde adeta bu “oyalama” yönteminin baş aracı olarak kullanılmaya başlandı. Sanki mevcut üniversite mezunlarına iş imkanı sağlayabiliyor gibi, bir profesör, bir bina bulunan her yere üniversite açılması, bunun en somut örneği oldu. Ne yeterli öğretim elemanı, ne yeterli bina ve teknik malzemesi, ne de yeterli ödeneği varken, devletin bu yeni üniversiteleri açmasının bir tek anlamı olabilir, oda yıllarca oyaladığı öğrencileri en azından 4 yıl daha bir iş, statü veya iyi bir gelecek beklentisi içine sokarak, “oyalamak”tan başka bir şey değildir.

Son yıllarda, bu 4 yıl da devlete yeterli gelmemiş olacak ki, (özellikle ekonominin tepetaklak gitmesi, üniversite mezunu işsizlerin artması... vb. nedenlerle) DMS, DİS gibi sınavların yanında öğretmenlik, doktorluk... vb. birçok meslek dalında da üniversite mezuniyetinden sonra, bir de yeterlilik sınavına sokma ihtiyacı hissediyor. Böylece hem insanları bir süre daha

beklentiyile oyalayacak, hem de sınavı kazanamayanlar işsizliğin kendi bireysel başarısızlığından kaynaklandığını düşünerek, kendi kötü kaderlerine kızıp, sistemi rahat bırakması sağlanacaktır.

TC. bu konudaki son adımını da Avukatlık Yeterlilik Sınavı ile atmıştır. 10 Mayıs 2001’de yürürlüğe giren Avukatlık Yasası’na göre; 4 yıllık hukuk fakültesinden mezun olanlar, bir yıllık staj döneminin sonunda tekrar bir sınava girecek, bu sınavda başarılı olabillerse avukat olabileceklerdir. Bu sınavı ÖSYM düzenleyecek, avukat adayları en fazla 2 yıl içinde 6 sınav hakkını kullanacak, bu sınavı geçebilenler avukatlık mesleğini yapmaya yetkin sayılacak, geçemeyenler ise diplomalı (ve stajyerliğini de yapmış, yani bir yıl daha oyalanmış olarak) işsizler ordusundaki yerini alacaktır. Bu yolla kapitalizm, 4-5 yıllık üniversite eğitimi ile gençliği en dinamik olduğu sırada oyalayıp ve onlara içi boş bir “umut” yaratırken, bu oyalamayı daha uzun bir vadeye yayacak ve yeterlilik sınavlarını geçemeyenlere de kendi kişisel başarısızlıkları nedeniyle işsiz kaldıkları düşüncesini yaratarak, yeni ve daha uzun bir oyalama manevrası üretmektedir.

Bu manevraya karşı stajyer avukatlar; “Savunmaya Kendi Haklarımızdan Başlıyoruz” sloganıyla bir dizi eylem kararı aldılar. Toplantılar, paneller, imza kampanyaları ve son olarakta 2 Mayıs 2002 tarihinde 5 ayrı koldan başlayıp, 10 Mayıs 2002 tarihinde Ankara’da yaklaşık 200 kişinin katılımıyla yapılan basın açıklaması ile sona eren “Ankara Yürüyüşü” yapıldı. Demokratik hak mücadelesi niteliğindeki bu eylemlerin sonuç alıcı olabilmesi ve kazanılan hakların kesin ve kalıcı olabilmesi için “Reformlar Devrimin Yan Ürünleridir” ilkesinden hareket edilmeli, demokratik mücadele, iktidar mücadelesine bağlanmalıdır. Çünkü kapitalist sistemde tüm sorunların kaynağı, kapitalist üretim ilişkilerinin kendisidir. Bu, kapitalizmin çürümüş yoz ilişkilerinin varlığını koruyabilmek için başvurduğu ne ilk, ne de son manevradır. Bu “oyalama” manevrasının da nihai amacı; kapitalist sistemin ömrünü biraz daha uzatabilmek, insanların açlığı, sefaleti, ölümü pahasına sermayelerine sermaye katabilmektir. Burjuvazinin bu tür manevralarının tek çözümü, kapitalist sistemin yıkılıp, yerine işçi ve emekçilerin iktidarı olan proletarya diktatörlüğünün kurulmasıdır.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru bir Stajyer Avukat

AVUKATLARDAN SINAV PROTOSTOSU

Barolar Birliği tarafından getirilen avukatlık sınavı protesto edildi. 10 Mayıs günü saat 12:00’da Kızılay Karanfil sokak girişinde toplanan yaklaşık 150 kişilik grup alkışlarla ve sloganlarla Ankara Barolar Birliği önüne yürüyerek bir basın metni okudu. Basın metninde sınavın kaldırılması talebinde bulunan grup, “Bir Daha İşsiz Kalmayacağız”, “Özok

İstifa”, “Bağımsız Yargı Bağımsız Savunma”, “Avukatlık Yasası Geri Alınsın”, “Sınava Hayır”, “Örgütsüz Avukat Özgür Olamaz”, “Tek Tıp Avukat Olmayacağız”, “Sosyal Güvence İstiyoruz” sloganlarını atarak 12.30’da eylemi bitirdi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru /ANKARA

ANKARA'DA YÖK YASA TASARISI PROTESTO EDİLDİ

11 Mayıs'ta Gençlik İnsiyatifi'nin düzenlediği eylem, Sıhhiye Toros sokakta saat 12:00'da kitlenin toplanmaya başlamasıyla birlikte 12:30'da Sıhhiye köprüsünden Abdi İpekçi Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi. 13:00'da alana giren kitle yaklaşık 1000 kişiydi. "Hücre Tipi Cezaevi, Nükleer Santral, YÖK, Disiplin Yönetmeliği, Çeteler, İşsizlik, Pahalılık, Yoksulluk Hayır Başka Bir Yaşam Var", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "Savaşa, IMF'ye, YÖK'e, Yoksulluğa Hayır, Bu Abluka Dağıtılacak", "İşsizliği, Yoksulluğu, Savaşları İstersek Engelleriz", "Eğitim Hakkı Satılmaz", "Karanlığa Karşı Özgür Demokratik Bir Üniversite İçin Gençlik İnsiyatiflerinde Birleşelim", "Gençlik Geleceğine Sahip Çıkıyor", "YÖK Yasa Tasarısı Meclisten Geçmeyecek", "IMF'ye, Savaşa, YÖK Yasasına Hayır. Hayır Başka Bir Yaşam Var", "YÖK Yasa Tasarısı, Üniversiteye, Ülkeye İhanet Yasasıdır, Geçit Vermeyeceğiz", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz", "Yaşasın Bilimsel, Demokratik Eğitim İçin Özgür, Demokratik Türkiye" pankartlarının açıldığı eyleme, KESK ve ÖV-DER (Öğrenci Velileri Derneği) de katıldı. "Gençlik Gelecek, Gelecek Bizimle Özgürleşecek." "İş, Bilim, Özgürlük." "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "YÖK, Polis, Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "YÖK Kalkacak, Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Yürüyor, İsyen Büyüyor", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Eşit, Parasız, Anadilde Eğitim", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Selam Selam İntifadaya Bin Selam", "Hükümet Yasanı Al Başına Çal", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm", "Biji Bırathiya Gelan", "İşçi, Köylü Gençlik Alanlarda Birleştik", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz", "Susma Haykır YÖK'e Hayır", "IMF Tipi Yaşama Hayır", "Her Yer Filistin Hepimiz Filistinliyiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Söz, Yetki, Karar İktidar Halka", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", sloganlarının atıldığı eylem yaklaşık saat 15:00'de sona erdi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru / ANKARA

YÖK PROTESTOSUNA POLİS SALDIRISI

18 Mayıs Cumartesi günü "YÖK Yasa Tasarısı"nın protesto etmek için Kızılay Güvenpark'ta saat 12.30'da sosyalist basın platformu ve reformist partilerin de bulunduğu yaklaşık 1000 kişilik kitle toplandı. "Başka Bir Dünya İçin Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "Ne İş Ne Gelecek Ne Eğitim Gençlik Hiçbirinden Vazgeçmeyecek", "Üniversite Kapıları Emekçi Çocuklarına Kapatılmaz", "YÖK Yasa Tasarısına Hayır", "YÖK'e Hayır Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Ya Barbarlık Ya Sosyalizm", "YÖK'ünüz Copunuz Medyanız Vız Gelir Bize Vız", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Gasp Yasasına İzin Vermeyeceğiz", "Şirket Değil Üniversite YÖK Yasa Tasarısı Geri Çekilsin", "YÖK'e Hayır Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz" pankartlarının açıldığı eylemde polisin kitleyi abluka altına almasıyla çatışma çıktı. Polisin saldırısıyla dağılan kitle sloganlarla geri toplandı. Polislerle taşlarla ve sopalarla cevap veren kitleden birçok kişi gözaltına alındı ve birkaç kişi kafalarına aldıkları darbeler sonucunda yaralandı. Kitlenin tekrar toparlanmasıyla basın metni okundu ve "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "İş Bilim Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "İnsanlığa Bilime Üniversiteye Özgürlük", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Sokağa Eyleme Özgürleşmeye", "YÖK'e Hayır", "Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Yılgınlık Yok Direniş Var", "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş", "Yaşasın Devrim Ve Sosyalizm", "Parasız Bilimsel Anadilde Eğitim", "Sermaye Defol Üniversiteler Bizimdir", "Eğitim Haktır Satılmaz", "Bu Yasa Meclisten Geçmeyecek", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "İnadına İsyen İnadına Özgürlük", "İsyen Devrim Özgürlük", "Gözaltılar Serbest Bırakılsın", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı.

13.30'da kitlenin dağılma kararı almasıyla birlikte Maltepe'ye doğru sloganlarla ve ışıklarla yüründü. İzmir caddesine doğru inen yaklaşık 300 kişilik grup Sakarya caddesine doğru gitmek isteyince tekrar polis saldırısına uğradı yine polislerle taşlar, sopalar ve sloganlarla cevap verdi. Gruptan birkaç kişi yine kafalarına aldıkları darbelerle yaralandı. Grup sloganlarla Necatibey caddesine çıktı, cadde üzerindeki ve ara sokaktaki iki ülkü ocağını taş yağmuruna tuttu. "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarıyla ülkü ocaklarının bütün camlarını kıran öfkeli grubun içindeki oportünistler gruptaki öfkeli insanları tartaklayarak ve bağırarak zorla dağıtmaya ve ülkü ocaklarının taşlanmasına engel olmaya çalıştılar. Saat 14.00'da grup ara sokaklara dağıldı ve eylem sona erdi.

İktidar İçin Mücadele Birliği Okuru / ANKARA

ESKİŞEHİR

ANKARA'yı ARATMADI

Şu an mecliste bulunan “YÖK Yasa Tasarısı”nı protesto etmek için 18.05.2002 Cumartesi günü Eskişehir’den Ankara’ya gitmek üzere (3 otobüs) 150 kişilik öğrenci grubu yola çıktık. Ancak Eskişehir çıkışında Taşıyıcılar Kooperatifi önünde durdurulduk. Kimlik toplanmasıyla başlayan engelleme çalışmaları, kamera çekimiyle devam etti. Bulduğumuz otobüsteki kamera çekimine biz DÖB’lü öğrenciler izin vermedik.

Kimliklerimizin tek tek Genel Bilgi Taraması(GBT)’na bakacaklarını söylediler. Bu sırada “otobüslerimizin koltuk sigortasının olmaması” gerekçesiyle araçlara ceza kesildi ve araçların şehirlerarası yola çıkış yasağı geldi. Aynı araçların geçen hafta Ankara’ya gitmiş olması veya aynı tip araçların yanımızdan geçiyor olması bizi hiç şaşırtmadı. Zaten çevik kuvvetiyle, trafik polisiyle, Terörle Mücadele Şubesi (TMS) polisleriyle hali hazırda bekliyorlardı. Kimliklerimiz 2 saat sonra geri verilirken, her gün okula gidip gelen, okuduğu bilinen bir öğrenci arkadaşımızı asker kaçağı olduğu bahanesiyle gözaltına aldılar. Tüm bu keyfi uygulamalara rağmen bizi yıldırmadılar. Terminale gidip yeni araçlar tutmaya karar verdik. Terminale gitmek için

memişti. Polislerin tehditleri sonucu hiçbir firma bize otobüsünü vermedi. Faşist TC’nin polisleri kendi burjuva hukuklarını dahi çiğneyerek (seyahat etme özgürlüğümüzü engelleyerek) bizi yıldırma çalıştı. Ancak bizi durdurmayı başaramadılar. Saatin 11:00 olması ve Ankara’ya geç kalınmasından dolayı Eskişehir Vardar İş Merkezi önüne “Her Yer Kızılay Her Yer Ankara” sloganlarıyla gittik. Yarım saatlik oturma eylemi ardından nasıl engellendiğimizi anlatan bir basın açıklaması yaptık. Konuyla ilgili suç duyurusunda da bulunacağımızı bildirdik. “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “YÖK Polis Medya Bu Abluka Dağıtılacak”, “YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek”, “Her Yer Kızılay Her Yer Ankara” sloganlarıyla bitirilen basın açıklaması, engellemelerinin işe yaramayacağını bulduğumuz her yeri eylem alanı yapacağımızı gösterdi.

Eylem gerginliği

150 kişilik üniversiteli öğrenci grubu, Ankara’ya gidemeyince şehir merkezinde yürüyüş yaptı

otobüslere binerken polis, (içinde DÖB’lü öğrencilerinde bulunduğu) 3-4 kişiyi itekleyerek saldırmaya başladı. Bu saldırıya cevap vermemiz üzerine kısa süreli bir çatışma yaşandı. Çatışma sırasında öğrencilerin bindiği otobüsün kapılarının polislerce tutulması ve dışarıda kalanlara saldırılması üzerine, otobüslerden dışarı bırakılmayan arkadaşlardan biri tepkisini otobüsün camını kırarak gösterdi.

Terminale gittiğimizde ise keyfi uygulamaların sonu gel-

**POLİTİK ÖZGÜRLÜK KAZANILMADAN
AKADEMİK ÖZGÜRLÜK KAZANILAMAZ!**

YAŞASIN DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ!

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) / ESKİŞEHİR

Aşık Mahzuni Şerif'i

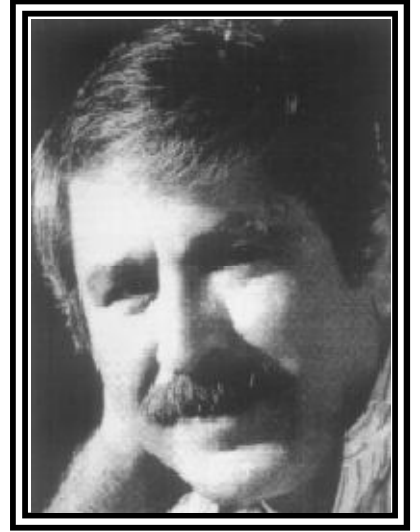
GÜNEŞE UĞURLADIK!

Almanya'da kalp yetersizliği nedeniyle bir süredir yoğun bakımda tutulduğu Köln-Porz Hastanesi'nde ölümsüzleşen Aşık Mahzuni Şerif'in yaşamı ile ilgili edindiğimiz bilgiler şöyledir; 1939 yılında Kahramanmaraş Afşin ilçesine bağlı Berçenek köyünde doğmuştur. 1956 yılında Ankara Ordu Donatım Teknik Okulu'nu bitirdikten sonra, Kuleli Askeri Lisesi'nden ayrılan Aşık Mahzuni Şerif, 1989-1991 yılları arasında Halk Ozanları Derneği Genel Başkanlığı'nı yürütmüştür. Pir Sultan Abdal Dernekleri Genel Merkez Disiplin Kurulu Başkanlığı, Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Yönetim Kurulu üyeliği ve Ozan-Der Onur Kurulu Başkanlığı'nı da yapmıştır. Evli ve 8 çocuk sahibi olan Mahzuni Şerif'in, 400'e yakın plak, 50'den fazla kaset ve 9 adet yayınlanmış kitabı bulunmaktadır.

Ölümsüzleşmesinin ardından Almanya'da yapılan tören sonrası cenazesi Türkiye'ye getirilmiştir. 19 Mayıs 2002 günü vasiyeti gereği Nevşehir'in Hacıbektaş ilçesinde güneşe uğurlanmıştır. Türküleriyle uğurlanan Mahzuni Şerif'in cenaze törenine ülkelerimizin birçok bölgesinden sevenleri katılmışlardır. Cenazesi Çilehane'de bulunan Ozanlar Anıtı'nda kendisine ay-

hala güncelliklerini korumaktadır. Mahzuni, türkülerinde sadece devlet terörizmine karşı değil, aynı zamanda gerici-dinci faşistlere karşı da mücadele vermiştir. Mücadele aracı olarak seçtiği sanatının ödülü olarak işkenceler görmüş, tutuklanarak zindanlara atılmıştır. Her ne kadar burjuva devlet Aşık Mahzuni'yi halka kötüleme, içini boşaltma, yozlaştırma çabasında olsa da bunu başaramamıştır.

ABD emperyalizminin ülkelerimiz ve dünyadaki hegemonya bunalımı ile gerçekleştirdiği Afganistan halkına yönelik saldırılar ile

siyonist İsrail devletinin emperyalizm işbirliği ile Filistinli işçi ve emekçi halklara yönelik yaptığı katliam saldırılarını, katıldığı TV ve radyo programlarında, her konuşmasında dile getirmiş ve yakın zamandaki türkülerine konu etmiştir. Yaşadığımız bu iç savaş koşullarında en sıradan demokratik hak ve taleplerini dile getiren işçi ve emekçilere, en vahşi şekilde saldırarak "bölücü terörist" damgasını vuranlara türküleriyle cevabını vermiştir. Aşık Mahzuni Şerif; "*saman altından su yürüten gerçek 'bölücü terörist'lerin biz ezilenlerin, sömürülenlerin ve yaşamdan kovulanların düştüğü tuzaktan kurtulmalarının tek yolu barıştır*" diyor ve ekliyor; "*BARIŞ İSTİYORSAK SAVAŞMAK ZORUNDAYIZ*".

Biz de GE-SAM emekçileri olarak; Aşık Mahzuni gibi sanatımızda; baskı ve zulme karşı özgürlüğü, yozlaştırılmaya karşı proleter devrimci sanatı yaygınlaştırarak savaşmaya devam edeceğiz.

**UMUDUMUZ KAVGADA,
KAVGAMIZ SANATIMIZLA!
KAVGA; YAŞAMIN HER ANINDA!**

GE-SAM Emekçileri

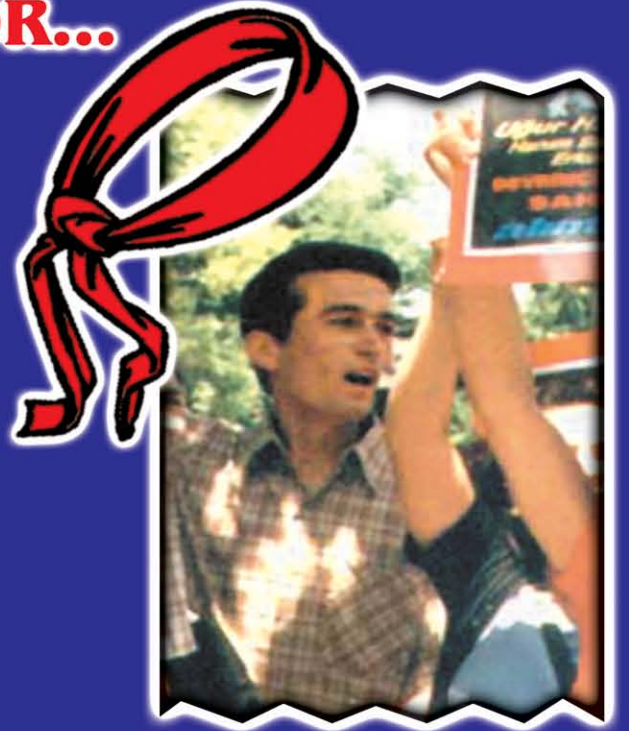
rılan mezara konulmuştur.

Aşık Mahzuni Şerif, ortaokul döneminden başlayan askeri, teknik, eğitim merkezlerindeki öğrenimi sürecinde devlet tanımını ve sistemin diyalektiğini kavramış ve sanatını sisteme karşı bir başkaldırı ve isyan aracı olarak kullanmıştır. Sanatına aktardığı siyasi fikirlerinden dolayı 2 kez idam cezasıyla yargılanmıştır.

Mahzuni türkülerini üzerlerinden yıllar geçmesine rağmen

Ölüm Orucu SÜRÜYOR...

"Ağlama" dedi,
İplik gibi ipince bedeninden çıkan,
İncecik bir sesle...
"Ağlama ben ölmeyeceğim"
GERİ DÖNECEĞİM çocukların gülüşünde,
Her sabahın güneşinde,
Her filizin topraktan sürüşünde,
Fabrikalara doğru yürüyen işçilerin düşlerinde.
GERİ DÖNECEĞİM:
Bize en uzak,
Bize en yakın
O ülkenin özgürlük sevincinde.
O yoksul sokaklarda üşüyen yaşlı ninenin,
Yiğit seslenişinde.
Ve insanlık,
Hünerli elleriyle kendisini yeniden yaratırken,
Kitapların arasında,
Kavga şarkılarını çoğaltırken,
GERİ DÖNECEĞİM...
Aç bir bebek,
Doymuş uykusunda annesine gülümsediğinde
GERİ DÖNECEĞİM...
"Ağlama ben ölü yıldızlar gibi yitmeyeceğim"
Her yoldaş bakışında,
Milyonların her ayaklanışında,
Burjuva kulelerin birer birer yıkılışında,
GERİ DÖNECEĞİM...
Çılgınlık susup, acılar dinince,
Gözyaşları bitince,
Her bir insan, tüm insanlık gibi,
Ve tüm insanlık, tek bir insan gibi
Ağız dolusu gülünce,
GERİ DÖNECEĞİM...
"Ağlama ben sevinçli bir haber gibi davetsiz geleceğim"
Ve gülüşüne değdirip alınımı,
Tarifsiz bir mutlulukla güleceğim.
"Ağlama ellerimi tut"
Yaşamın kıpırtısını içimde hissedeceğim,
Yaşayan her şeyle beraber, ben de yaşayacağım.
Akan sulara karışacağım,
Yağan yağmurlara, karlara.
Boy boy, renk renk körpe çiçeklere,
Gonca güllere,
Kızıl gelinciklere,
Uzayıp giden selvilere,
Nazlı salkım söğütlere,
Havaya, toprağa,
Rüzgarda sallanan yaprağa,
Bembeyaz bulutlara,
Güneşli umutlara,
Sımsıcak dostluklara karışacağım,
"Ellerimi tut"
En güzel elbiselerimi giyeceğim,
Tarihin bayramını görmek için,
Seninle birlikte geleceğim.
GERİ DÖNECEĞİM...

**Okan KÜLEKÇİ
(TİKB)**

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI
ÖLÜMSÜZDÜR!**

**YAŞASIN
SİPER YOLDAŞLIĞI!**